SUSAN BARRIE

Ca într-un vis

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Lotul o sută treizeci și șapte, doamnelor și domnilor. Vă atrag atenția asupra acestui foarte elegant scrin, stil Sheraton, din lemn de trandafir, realizat în 1780. O piesă rară, de o frumusețe incontestabilă, cred că sunteți de acord. Pot începe licitația de la cinci mii? Dumneavoastră, domnule… vă mulțumesc.

Adjudecătorul acceptă oferta puțin sub prețul rezervat și urmărește cu satisfacție cum ofertele următoare îl ridică.

La puțin sub zece mii de dolari, cumpărătoarea de la Rhoda Hutton ridică încet catalogul, cu o fracțiune de un inci, un gest discret, un semnal al unui client experimentat. Adjudecătorul îi zâmbește acceptându-i oferta, căci se așteptase să fie interesată. Deși foarte tânără, femeia părea expertă; douăzeci și cinci de ani, cel mult.

Era englezoaică, desigur, iar bunicul ei era lord, așa că tânăra crescuse înconjurată de cele mai fine lucruri. Era ușor să recunoști că era deosebită, avea acea frumusețe de trandafir englez, care nu poate fi contrafăcută. Pielea îi era transparentă ca porțelanul, trăsăturile delicate, iar părul blond– argintiu prins într-o coadă la spate.

Se putea citi satisfacție în ochii albaștri de culoarea safirului. Prețul nu fusese încă decis, era pe la unsprezece mii de dolari, ofertele celor care nu erau prezenți fuseseră lăsate la urmă, iar cei din sală amuțiseră. Ea urma să câștige scrinul și asta la un preț bun.

Dar brusc, ceva atrase atenția adjudecătorului. Sir James Clayton avea un stil de ofertare foarte subtil, încât nimeni din sala de licitație nu-i putea intui gândurile; avea figura unui om obișnuit să obțină tot ce dorește.

Adjudecătorul se trezi că-și dorește ca fata să câștige. Sir James era un client de mare valoare, desigur, în rarele cazuri în care venea personal la licitații, și avea reputația unui acaparator, atât în afaceri, cât și în modul de a-și urmări pasiunea de colecționar de antichități. I se citea asta pe chip, o anume șiretenie în ochii aceia negri, în duritatea feței.

– Am unsprezece mii cinci sute de dolari. Dumneavoastră, miss Durward?

Sir James întoarse capul surprins, auzind numele ei. Cassy zâmbi. Era evident că n-o recunoscuse până acum. Și nu era de

mirare, pentru că nu-l văzuse de ani întregi.

Erau rude îndepărtate și aproape vecini, în acea localitate liniștită din Somerset, dar ea locuia deja de șase ani la New York și nu se întorsese acasă atât de des precum și-ar fi dorit. Între familiile Durward și Clayton nu erau relații apropiate.

Era rândul ei să liciteze. Ceva din ochii aceia negri îi spuneau că licitau unul contra celuilalt. Ezită o fracțiune de secundă. Unsprezece mii cinci sute era limita asupra căreia convenise cu Rhoda. Numai dacă ar fi putut să liciteze în continuare, ca să-l învingă pe James Clayton! Și-ar fi pus chiar proprii bani în joc, dar asta ar fi fost deja o prostie pe care ar fi regretat-o.

Adjudecătorul îi zâmbi înțelegător și ridică ciocănașul.

– Așadar, unsprezece mii cinci sute de dolari. Sunt și alte oferte? Străbătu încăperea cu privirea. O dată... de două ori... ciocănașul se lăsă, tensiunea din sală cedă și se auzi scârțâit de scaune. Adjudecat lui sir James Clayton. Lotul o sută treizeci și patru...

Cassy se ridică în picioare cu catalogul în mână.

Păcat de scrinul acela, dar poate....

– Îmi pare rău că sunteți dezamăgită.

Cassy îi întinse catalogul adjudecătorului și se mai întoase o dată spre rivalul său.

– Să nu vă pară, spuse cu răceală. Consider că prețul adjudecat este cam mare, deși scrinul este o achiziție bună.

Ochii lui negri sclipiră amuzați.

– Dacă era așa, de ce n-ai licitat în continuare?

Ea schiță un zâmbet.

– Știi că nu te-am recunoscut? continuă bărbatul. Ultima oară când te-am văzut, erai o școlăriță slăbuță. Te-ai schimbat mult de atunci.

Bărbatul o privi lung, apreciind-o din priviri. Ea își ridică mândră bărbia, convinsă că el n-ar fi observat că acel costum bine croit, albastru, franțuzesc în care era îmbrăcată, fusese cumpărat din unul din acele magazine în care bogații își vând lucrurile pe care le îmbracă o singură dată. La fel și bluza roșie pe care o purta.

– Au trecut câțiva ani de când nu ne-am mai văzut, începu ea.

El o urmă.

– Unde iei masa? o întrebă.

– Îmi pare rău, dar nu am timp să iau masa astăzi.

– Dar trebuie te oprești câteva clipe, măcar ca să-ți tragi sufletul, insistă el. Sau să bei o cafea. Ai trăit prea mult la New York. Cinci minute din timpul tău nu vor opri lumea în loc. Dacă ai fi achiziționat scrinul, ai fi petrecut mai mult timp pe aici. O luă de braț și o conduse spre cafeneaua de la primul etaj.

Nu se schimbase deloc, își spuse Cassy. Își aminti cum oftau toate fetele din localitate după ochii lui negri, chipul lui

atrăgător, cum ar fi făcut orice ca să fie plimbate cu una din mașinile lui sport.

– Așadar, spuse el, după ce găsiră un loc și se așezară, cu ce te ocupi la New York?

– Lucrez pentru un dealer de antichități, se află foarte aproape de aici, Rhoda Hutton.

– Da, o cunosc. Ce mai face? Încă mai oftează după acel vas Tiffany?

Cassy începu să râdă.

– Mă tem că da, este marea ei slăbiciune.

– Pentru ea cumpărai scrinul?

– Da, cred că va fi dezamăgită că l-a pierdut. Cassy îi aruncă o privire șireată. Bănuiesc că nu vrei să ... negociezi?

El o privi lung, ridicând din sprâncene.

– Ce ești pregătită să oferi?

– Ce ai cere?

– Nu sunt sigur că vreau să-l vând.

Ea îl cercetă din nou, neștiind dacă era dispus să accepte o ofertă.

– Ai obține imediat un profit, îl tentă.

– Ce te face să crezi că m-ar interesa?

Pentru că ești un Clayton, se gândi ea. Cu toate că nu putea da glas gândurilor cu voce tare, nici nu-și putu ascunde ironia din glas când îl întrebă:

– Și nu ești?

– Nu în mod deosebit.

– Sir James, sublinie ea titlul cu cinism. Orice are un preț.

Chiar că era o persoană care reușea să înfurie pe toată lumea cu acea privire ironică, o făcea să se transforme în avocatul diavolului; Cassy o invidia pe acea colecționară privată care, dacă avea chef, putea să renunțe la orice profit și să cumpere ceva doar pentru frumusețea obiectului.

– Chiar așa? repetă el, ridicând dintr-o sprânceană cu cinism. Atunci o să-ți spun prețul meu pentru ca să mă gândesc la propunerea ta; cinează cu mine în seara asta.

Ea clipi des de câteva ori, surprinsă.

– Poftim?

El ridică ambele sprâncene, simulând uimirea.

– Am crezut că la New York se mai vorbește engleza...cina... știi, ultima masă a zilei...

– Nu este nevoie să mi se traducă. Îmi cer scuze, sir James, dar nu cred că aș putea. Aruncă o privire grăbită spre ceas. Mă tem că am întârziat deja. Te rog să mă scuzi.

Se ridică grăbită.

El nu încercă s-o oprească. Ea se grăbi spre scară și reuși să se strecoare prin mulțimea de dealeri adunată la intrarea principală.

Ce obraznic, își spuse când ajunse pe Park Avenue. De parcă ar fi acceptat să ia masa cu el doar ca să-l convingă să vândă scrinul!

***

– Regret, Rhoda, nu l-am luat.

Rhoda se arătă dezamăgită.

– La cât a fost licitat ?

Cassy îi spuse.

– Mda, nu era chiar o afacere la prețul ăsta. Și cine l-a luat până la urmă?

– Sir James Clayton.

Rhoda clipi des din genele false.

– Acel James Clayton? Dacă aș fi știut m-aș fi dus eu la licitație doar ca să-l văd! E un bărbat grozav!

Cassy începu să râdă.

– Rhoda ești o femeie ciudată; îți plac toți bărbații!

– Nu este așa! ripostă angajatoarea ei, indignată. Dar el este un bărbat fermecător. L-am cunoscut anul trecut la Miami. Arată grozav și toți banii pe care-i are…

– Știi că familia lui a făcut avere din mere coapte?

Rhoda se arătă intrigată.

– Adevărat? De unde știi?

– Și el este din Somerset.

– Oh! Să înțeleg că-l cunoști bine?

– Destul de bine, conchise Cassy.

Rhoda o privi gânditoare.

– Te mai vezi cu el când te duci acasă?

– Nu cred. Este un tip foarte ocupat, iar eu probabil voi fi la fel. Numai Dumnezeu știe la ce se mai gândește bunicul... n-am deslușit nicio literă din scrisoarea lui.

– Sper că nu este nimic rău, draga mea. Te vei întoarce la timp pentru micul meu eveniment, nu, Cassy? Promite-mi, știu că tu și Craig...

Cassy scutură din cap intrigată.

– Nu există resentimente, Rhoda, cel puțin nu din partea mea. Eu și Craig suntem încă buni prieteni, dar n-ar mai fi fost așa dacă ne-am fi căsătorit, nu? Și, în plus, ce-ar fi însemnat să te am soacră?

Rhodei îi trebui un minut să înțeleagă că fata glumea, apoi izbucni și ea în râs.

– Ei, nu pot spune că sunt dezamăgită, oftă ea. Am sperat că măcar de data asta își va găsi o fată drăguță.

– Rhoda, sunt sute de fete în New York, gata să-și dea și brațul drept pentru un bărbat ca fiul tău, așa că nu-ți face probleme, nu va rămâne prea mult timp pe raft. Iar acum trebuie să mă grăbesc dacă vreau să mai prind avionul.

***

La nici douăzeci și patru de ore după întâlnirea cu sir James Clayton la casa de licitații, Cassy ateriza pe Heathrow. Era ciudat că întâlnea pe cineva de acasă la o distanță așa de mare, chiar în ziua în care pleca acasă.

De la Londra luă trenul. Din fericire, n-a fost prea aglomerat și a reușit să-și găsească un loc la geam. N-a putut să nu zâmbească văzându-și profilul în fereastră; când era copil interpreta ca un semn de bun augur faptul că-și găsea un loc retras într-un tren care o ducea acasă, era garanția unei vacanțe frumoase.

Pe atunci, nu exista Intercity de la Londra, desigur, doar trenul local de la Gloucester. Iar vacanțele i-au fost întotdeauna frumoase. Casa bunicului i se părea un castel din povești; de fapt, a fost singurul ei cămin.

Părinții ei muriseră cu zece ani în urmă, într-un accident aviatic în Franța, dar nu le dusese lipsa. Călătoriseră mereu; în primii opt ani de viață o luaseră cu ei, iar de la Val D'Iser până la Mustique, niște străini avuseseră grijă de ea. Dar după această vârstă, Cassy trebuia să meargă la școală, așa că a fost trimisă acasă, în Anglia.

Nu se simțise bine la școală; ziarele erau pline de istorii picante despre părinții ei și prietenii acestora, și colegele ei fuseseră nemiloase cu ea. Cassy închidea ochii și-și dorea să fie trimisă acasă la Somerset, unde problemele ei se vor rezolva ca prin farmec.

Fusese o lume de poveste, populată de personaje de poveste. Bunicul bătrân și înțelept, plin de povești, care păstra întotdeauna o istorioară inedită pentru fetița cu ochii albaștri. Fishy, bătrâna menajeră dolofană, care excela în prăjituri cu prune și cozonaci aurii. Chiar și Jenkins, valet, șofer și majordom, se comporta ca și cum ar mai fi fost în aceste funcții; avea întotdeauna bomboane în buzunar pentru miss Cassy. Toți trăiau în acea casă veche din marginea satului, într-o sărăcie mascată sub aerul unei foste bogății și bunăstări.

Cândva, bunicul fusese bogat. Avusese pământ și proprietăți în toată valea și trăise în acea casă aflată deasupra nivelului satului. Dar fusese sărăcit cu mulți ani în urmă de cumnatul său sir Giles Clayton, bunicul lui James.

Și sir Giles fusese un personaj de poveste al copilăriei ei; baronul cel rău. Nu fusese un baron adevărat, ci doar baronet ridicat din eșaloanele mai mici ale nobilimii pentru serviciile sale aduse industriei, sau cam așa ceva. Murise cu cinci ani în urmă; în pofida imprecațiilor proferate la adresa lui de bunicul Cassyei acesta murise împăcat în patul său la optzeci și șase de ani, înconjurat de familia iubitoare.

Nepotul său moștenise toată averea. Tere Valley Produce era o companie națională puternică, dacă ne gândim că începuse cu cei două sute de acri închiriați de la bunicul ei. Și moștenise desigur și titlul.

Cassy zâmbi; James Clayton era foarte potrivit în rolul

baronului cel rău.

Își alungă toate gândurile care duceau la el și duse mâna la poșetă după scrisoarea care o adusese acasă. Îi era greu să deslușească mâzgăliturile bunicului. Era un ultimat? Ce se întâmpla acolo? Cassy își făcea probleme știindu-se departe de el; când plecase de acasă, el avea șaptezeci și trei de ani și era sănătos. Poate venise timpul să se întoarcă în Anglia pentru totdeauna.

Nu plecase în America să facă acolo carieră în antichități. Doar își ajutase o prietenă într-un magazin de antichități din Bath, în vara în care terminase școala. Apoi Rhoda intrase în viața ei ca o tornadă, îi făcuse o ofertă pe care nu avusese cum s-o refuze. Nu-i păsase că ea nu avea niciun fel de specializare în antichități, se bazase doar pe flerul ei.

Astfel, Cassy plecase la New York să lucreze într-o expoziție foarte șic din inima Manhattanului. Muncise din greu, dar făcuse ceva care-i plăcuse și Rhoda o învățase tot ce știa. Cassy preluase în totalitate partea de achiziții și nu avea timp liber.

Ținea mult la Rhoda, dar glumise doar pe jumătate când spusese că n-ar vrea să-i fie soacră. Singurul fiu al Rhodei, era un bărbat fermecător, se ocupa de vinuri, era cultivat și încântător, dar de multe ori Cassy simțise că el căuta o soție care să fie la fel de autoritară ca mama lui. Primele două soții renunțaseră disperate, incapabile să se înțeleagă cu Rhoda.

Cassy ieșise cu el în jur de trei ani și relația lor evolua spre

căsătorie. Dar se surprinse că-l organiza așa cum făcuse Rhoda și avusese oribilul sentiment că va ajunge ca ea.

Călătoria de la Londra i-a luat o oră. Trenul a oprit în gara stil neoclasic de la Bath Spa, unde au coborît majoritatea pasagerilor. Multe capete s-au întors s-o urmărească. Ea s-a uitat după hamal, dar nu era niciunul pe peron, așa că, oftând s-a întors să-și ia valiza din tren.

– Te rog, lasă-mă pe mine.

Cassy și-a ridicat privirea surprinsă. Sir James Clayton tocmai coborâse dintr-unul din compartimentele de clasa întâi, i-a zâmbit, apoi a ajutat-o la valiză.

– Nu mi-ai spus că vii acasă, zise el. Nici nu te-am văzut în avion.

– N-am venit cu Concorde, replică ea.

El zâmbi; chiar avea un zâmbet foarte atrăgător.

– Cât vei sta aici?

– Trei săptămâni.

– Atunci, poate vom lua cina într-o zi?

– Regret, răspunse ea fără ezitare; am venit să stau cu bunicul, nu să socializez.

Ajunseseră la capătul peronului și Cassy observase un domn înalt care o aștepta. Ridică mâna și-i făcu semne, apoi o luă printre cei adunați la casa de bilete.

– Bunicule! strigă fericită, grăbindu-se spre el. N-ar fi trebuit să faci tot drumul ăsta ca să mă întâmpini!

– Cum să nu-mi întâmpin nepoata care vine acasă după atâta vreme? Doar n-am venit pe jos!

Cassy începu să râdă fericită, sărutându-l pe obrazul cu aspect de pergament.

– Ar fi trebuit să știu! exclamă ea. Cum te simți, bunicule? Arăți foarte bine, dar n-am știut ce să cred după ce am citit scrisoarea aceea.

– Mă simt foarte bine, niciodată n-a fost așa, deși nu întineresc, adăugă el, apoi mai spuse: dar lasă-mă să mă uit la tine. Bunicul o depărtă puțin. Ești mai frumoasă ca oricând, mai frumoasă ca Elizabeth a mea, cu fiecare an care trece. Duse mâna la ochi ca pentru a-și șterge o lacrimă imaginară, un gest atât de drag și de familiar ei. Dar brusc zâmbetul lui deveni disprețuitor când îl văzu pe James, care se apropia.

– Vă așteaptă o mașină? întrebă el politicos.

– Sigur că da, tinere, îi răspunse bunicul rece.

– În acest caz, permiteți-mi să duc valiza nepoatei dumneavoastră, spuse James. Este prea grea, n-o poate duce singură.

Bunicul roși de furie și neputință.

– Ce neam prost! îi spuse lui Cassy. De ce l-ai lăsat în preajma ta?

– Nu a fost în preajma mea, bunicule, îi explică ea cu răbdare. Nu l-am văzut decât când am coborât din tren, iar el s-a oferit să-mi ducă valiza, asta a fost tot. Și i-am fost

recunoscătoare pentru asta; era cam grea.

– De ce n-ai luat un hamal? pretinse bunicrul.

– N-am găsit.

Cassy își luă bunicul de braț, conducându-l spre ieșire. Era o după– amiază frumoasă a lunii mai și strada din fața gării era acoperită de petale albe din grădinile de peste drum. Cassy trase aer în piept cu bucurie.

– Hmm, chiar și aerul are alt miros aici.

Privirea i se opri plină de încântare asupra Rolls Royce-ului parcat în spațiul pentru taxiuri. Observă chipul șoferului cu chipiu.

– Jenkins! îl salută bucuroasă pe șoferul cel bătrân. Arăți foarte bine! La fel și Adelaide! adăugă uitându-se la mașina elegantă, dar veche.

– Desigur, miss Cassy, replică șoferul solemn. Eu și Adelaide îmbătrânim împreună.

– Iar Fishy?

Jenkins se încruntă, auzind că ea folosea prescurtarea numelui.

– Doamna Fisher este bine.

James puse valiza în portbagaj, apoi se întoarse spre ea, zâmbindu-i.

– La revedere, miss Durward, spuse el întinzându-i mâna.

Cassy ezită, nevrând să-i întindă mâna.

– La revedere, îi spuse, atingându-și ușor degetele de mâna

lui.

James se înclină politicos în fața bunicului, apoi se pierdu în mulțimea care părăsea gara. Cu toate acestea, fiind un bărbat înalt, capul îi era cu mult deasupra celorlalți din jurul său.

Bunicul aștepta s-o conducă la mașină cu manierele sale elegante și Cassy se așeză pe bancheta mașinii oftând mulțumită.

– Ce bine că o avem pe Adelaide! murmură ea când Jenkins porni motorul.

– Sigur că da, n-am putut să mă despart de ea. Un domn trebuie să aibă o astfel de mașină, care să-i ilustreze starea socială. Chiar dacă trebuie să fac economii la altele.

– Cum ar fi o asigurare, interveni Jenkins cu familiaritatea pe care i-o conferea numărul mare de ani în serviciul bunicului.

– O, nu te mai văicări atât! O să ajungi ca o babă pisăloagă cu reumatisme.

Jenkins surprinse privirea Cassyei în oglindă și-i făcu semn cu ochiul. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Bunicul nu se schimbase deloc!

După câteva minute, se aflau la periferia orașului Bath și o luau pe vechiul drumul roman.

Cassy privea fericită pe fereastră cum se desfășurau în fața lor dealurile Somersetului.

– O, ce bine este să revii acasă! oftă Cassy fericită. Nu cred că mai există un ținut atât de frumos ca acesta, în toată lumea!

Bunicul o bătu ușor pe mână.

– Mă bucur să te aud spunând asta, doar ești o Durward! Iubești aceste pământuri.

Cassy zâmbi, simțind ironia tristă a vorbelor lui.

Edwin Durward, vicontele Bradley, era genul clasic de aristocrat, căruia sărăcia nu-i diminuase aerul de noblețe.

Era la fel de mândru, ochii albaștri la fel de vii. Și se purta ca și cum ar fi fost lordul castelului, mergând în acel Rolls elegant, deși nu-l folosea decât ca să impresioneze sătenii în vizitele ocazionale la biserică, sau la cursele de cai.

Adorata sa soție murise la un an de la căsătoria lor, astfel că el nu apucase să se plictisească de obiceiurile maritale, nici ea să obiecteze împotriva brandyului lui permanent, sau a pipei. El revenise repede la obiceiurile de holtei și se consolase, ducând o viață plină de mici bucurii.

Mașina trecea prin Midsomer Norton și Shepton Mallet. Acum putea să vadă râul Tere, satul Coombe Bradley, biserica din centrul satului, casele din piatră adusă de pe dealuri.

Urma apoi Casa cea Mare, Bradley Park. De fiecare dată când o vedea, era uimit de frumusețea ei. În copilărie, Cassy o considera un castel din povești. Nu era un castel, desigur, ci doar o vilă mai mare, care părea o regină așezată în jilț, înconjurată de un parc.

Cu toate că nu locuise niciodată aici, Cassy cunoștea prea bine ținutul. Copil fiind, se strecurase adesea pe porțile grădinii bunicului și o luase pe o potecă printre copaci spre o poartă din fier forjat, bine ascunsă de iederă. Se strecurase în interiorul Casei Mari de multe ori ca să joace jocuri ale imaginației în care ea era o prințesă ținută captivă de Baronul cel rău. Nu le spusese niciodată prietenilor ei despre locul acela, căci era locul ei special, iar jocurile zgomotoase ale sătenilor ar fi distrus magia.

Nu se schimbase nimic din zilele copilăriei. Satul era la fel ca totdeauna: cu grădini îngrijite, mici magazine, săteni cu chipuri luminoase care-i făceau semne de bun venit.

Mai aveau de trecut râul și ajungeau acasă.

Casa cea mare se afla la capătul satului ca o boieroaică bătrână, prea mândră în sărăcia ei pentru a se amesteca cu vulgul.

Casa bunicului era cam neglijată, lucru care se vedea cel mai bine la intrare. Pereții erau scorojiți, scrinul devenise un loc unde se puneau facturile neplătite și ziarele vechi. Cassy privi în jur, nevenindu-i să creadă. Biata Fishy nu mai putea face singură toată munca; bunicul trebuia să aducă pe cineva tânăr din sat ca s-o ajute; va vorbi cu el mai târziu.

Mai apoi, dinspre bucătărie se auziră pașii înfundați ai doamnei Fisher, mai grasă ca niciodată, dar cu chipul luminat de un zâmbet larg. Își întinse mâinile spre iubita ei, miss Cassy.

– O bine ai venit acasă, draga mea, bine ai venit! Dumnezeule, ce slabă ești! Nu te-ai hrănit bine?

Cassy începu să râdă.

– Sigur că m-am hrănit, Fishy, știi însă că nu mă îngraș.

– O, îi știu pe americani, țin întotdeauna dietă. Ei lasă, cu mâncarea mea o să mai prinzi un pic de putere, nu?

– Nu mai necăji fata, Fisher, zise Jenkins punând pe podea valiza lui Cassy. Nici n-a intrat bine fata noastră. O s-o faci să plece din nou.

– Nu mai pleacă nicăieri, interveni bunicul, luând-o protector de braț. Va sta aici unde îi este locul.

Cassy deschise ochii mari.

– Bunicule, am venit doar pentru trei săptămâni.

– Prostii, stai cât vrei!

– Dar am o slujbă, bunicule..

El făcu un gest larg din mână.

– O să vorbim altă dată. Acum trebuie să mă așez, nu mai sunt așa de tânăr să fac asemenea drum. Cassy îl privi lung. Poate chiar așa era; trebuia să se întoarcă acasă pentru totdeauna.

Capitolul 2

Dar la prânz, bunicul părea perfect restabilit. Vorbea vesel, punând-o la curent cu tot ce se mai întâmplase în lipsa ei.

– Îți amintești familia Lindest, cei care au avut acea proprietate....

– Bunicule, îl întrerupse Cassy, mi-ai mai spus povestea lor....

El păru surprins:

– Adevărat?

– Da. Și de fapt, ar trebui să purtăm o discuție adevărată.

Privirea bunicului păru dintr-o dată foarte obosită.

– M-a îngrijorat scrisoarea ta. Ai făcut-o să sune ca și cum s-ar fi întâmplat ceva, dar aici constat că toate sunt ca înainte.

Bunicul își ridică mâna ca pentru a șterge o lacrimă imaginară.

– Trebuie să se întâmple ceva ca să-ți vizitezi bunicul cel bătrân? o întrebă cu un aer plângăreț.

Cassy îi atinse mâna peste masă.

– Nu, sigur că nu, dar dacă este ceva, te-aș ruga să-mi spui.

El zâmbi.

– Nimic pentru care o fată cu ochi albaștri să se îngrijoreze.

– Bunicule, nu mai sunt copil, sunt prea mare pentru poveștile tale. Este vorba de bani? Ai pierdut din nou cu caii?

El păru puțin luat prin surprindere de întrebarea ei bine direcționată.

– Nu, sigur că nu! protestă cu vădită indignare.

– Atunci, ce este? insistă Cassy.

El vru să spună ceva, dar imediat umerii îi căzură ca unui om înfrânt.

– O să pierd casa, Cassy. Voi fi evacuat.

Cassy îl privea nedumerită.

– Casa asta? Dar... bunicule...cum este posibil? Doar este proprietatea ta!

El scutură din cap cu tristețe.

– Am avut-o în arendă și expiră luna viitoare.

Ea îl privi îngrozită. Pierdea casa... nu, nu era posibil!

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, pe când mii de amintiri îi reveneau în minte. Iar pentru bunicul, era cu siguranță și mai rău.

– Bunicule! Cassy sări în picioare și se duse spre el,

prinzându-l în brațe.

Bunicul o învălui cu o privire plină de dragoste.

– Vezi tu, nu-mi pasă așa de mult pentru mine... eu mă pot duce oricând într-un azil. Dar ce se va întâmpla cu Fisher și cu Jenkins?

– Dar... nu vă pot arunca pe stradă... protestă Cassy. Nu există legi care să-ți protejeze drepturile?

– Am vorbit cu avocatul meu, nu se poate face nimic. Nu-mi pot permite prețul pe care-l cer pentru deținerea proprietății financiar.

– De cât ai nevoie?

– Cel puțin o sută douăzeci de mii.

Cassy își mușcă buzele.

– N-aș putea obține o ipotecă atât de mare. Nu ți-ar reînnoi arenda?

– M-am interesat. Nici societatea de construcții, nici banca n-ar împrumuta o asemenea sumă pe termen lung. Și vorbim de o sumă foarte mare.

Cassy ridică privirea spre chipul lui obosit. Nu trebuia să se confrunte cu asta, nu în această perioadă a vieții. Acum avea nevoie de liniște și de protecție.

– Trebuie să facem ceva, insistă Cassy.

– Nu-ți mai chinui căpșorul acela drăguț cu astfel de lucruri, lasă-l pe bunicul să le rezolve.

Ea începu să râdă, scuturând din cap.

– Bunicule, nu ne mai putem amăgi cu povești, am împlinit douăzeci și patru de ani, îți amintești? Vom rezolva problema, împreună. Poate actualul proprietar va fi de acord să te lase să locuiești aici și să plătești chirie.

Bunicul scutură din cap.

– Dar nu te poate scoate de aici, chiar așa...Am putea negocia.

– Să negociezi, spui? Cu James Clayton? Niciodată!

Cassy îl privi șocată.

– Este casa lui?

– Da, a lui. A cui ar putea fi? Eu am arendat-o de la el pentru cincizeci de ani. Am făcut asta doar de dragul bunicii tale, întelegi că n-aș fi vrut nimic de la Clayton, dar ea a vrut să rămână în sat. De fapt, era normal pentru că avea toate prietenele aici, se născuse și crescuse în acest loc. Așa că am lăsat deoparte mândria. O, draga mea Elizabeth... bunicul își ridică ochii bătrâni spre cer. Bine că nu mai este aici să vadă ce se întâmplă, i s-ar rupe inima.

Cassy îl îmbrățișă.

– Nu te necăji, bunicule. Îți amintești ce-mi spuneai mereu? După o perioadă cu nori apare și soarele. Cuvintele ei părură să-i aducă buna dispoziție.

– Așa este, spuse el cu ochii strălucind încrezător. N-o să-i lăsăm pe blestemații de Clayton să batjocorească familia Durward! Se va ivi ceva, o să vezi. Stai alături de bunicul și o

să vezi.

– Așa voi face, bunicule. Bunicul o amuzase întotdeauna, îi promisese că totul va fi bine, pentru că în mica lume a copilăriei ei el putea să aranjeze totul. Dar acum rolurile s-au inversat. Ea trebuia să rezolve problema. Nu are rost să ne facem probleme în seara asta. Ce-ai zice de un joc de șah?

***

Bunicul se culca devreme și era abia ora zece când Cassy se duse în camera ei– cea în care își petrecuse copilăria. Îi era atât de dragă! Chiar și acum tăblia roz a patului purta urmele ghearelor lui Mr. Tibbs, motanul cel gras care dormita și acum pe la bucătărie.

Iar acum, James Clayton voia să le ia toate acestea. Cassy strânse pumnii de mânie. Chiar dacă aveau de plătit o avere pentru chirie, pentru el această sumă reprezenta doar bani de buzunar, căci era multimilionar. Și averea lui fusese făcută cu ajutorul familiei Durward, ajutor răsplătit prin înșelăciune.

Era o poveste pe care ea o știa din copilărie.

Familia Clayton închiriase de generații întregi pământurile familiei Durward. Cele două familii fuseseră foarte apropiate. Bunicul îi povestea cum se ducea adesea la pescuit cu Giles

Clayton. Tatăl lui Giles împrumutase bani de la străbunicul lui Cassy ca să deschidă o fabrică de conserve. Era momentul potrivit pentru intrarea în această afacere și fabrica a prosperat.

Dar pentru bunicul ei lucrurile fuseseră diferite. Tatăl lui murise când avea doar doisprezece ani, iar tutorii desemnați să-i administreze averea nu prea se pricepeau la investiții. La vremea majoratului lui, lucrurile erau deja destul de grave. Făcuse tot posibilul să repare situația și să mărească capitalul, dar în acest scop a trebuit să ipotecheze pământul.

Și în cine să aibă mai multă încredere dacă nu în cumnatul său? Era ultima persoană care ar fi putut să-l înșele. Dar Giles Clayton devenise un lacom. A falsificat semnătura bunicului pe niște acte; de fapt, Cassy nu prea știa cum decurseseră acele fapte. Bunicul n-a putut niciodată să dovedească falsul și a pierdut cam tot ce avea; tânăra sa soție care n-a putut trece peste trădarea fratelui ei s-a sinucis, aruncându-se de pe podul Clifton de la Bristol.

Iar acum, James Clayton urma să-l arunce pe bunicul pe stradă.

Cassy se gândi că poate va reuși să facă ceva în acest sens. Dacă ar putea pune mâna pe actele acelea falsificate.

Poate că n-ar putea să dovedească nimic, dar măcar l-ar amenința cu un scandal imens, cu publicitate negativă, destul ca să-l facă să-l lase în pace pe bunicul pentru tot restul vieții.

Se așeză la fereastră strângându-și genunchii la piept, privind pierdută în gânduri grădina bunicului și valea aflată dincolo de aceasta. Era o noapte fără nori, luna se afla rece pe cer și luminile din sat parcă concurau cu stelele de pe cer. Era multă liniște în această parte a lumii, oamenii nu mai ieșeau din case după înserat.

Jos, în sat oamenii se adunaseră la cârciuma The Rose and the Crown, dar aici sus pe deal teritoriul era al vulpilor și al bursucilor.

Străbătu cu privirea vârful dealului unde copacii înalți, care înconjurau casa nu lăsau să străbată lumina stelelor.

Nu suporta să se gândească la James Clayton aflat în liniștea, confortul și luxul casei sale, în timp ce bunicul își făcea probleme că-și pierdea casa de o viață.

Deodată, îi veni o idee nebunească. Prima ei reacție a fost să și-o scoată din minte, dar aceasta reveni cu obstinație și o provocă să se gândească la ceva mai bun. Merita să încerce. Se uită la ceas. Era prea devreme, trebuia să mai aștepte o oră, două.

În timp ce aștepta, se schimbă cu o pereche de blugi și un pulover, apoi după ce se mai gândi, își puse și o pălărioară groasă după ce strânse părul în mijlocul capului, ca să nu fie recunoscută chiar dacă era observată.

Inima îi bătea tare când porni pe cărăruie spre peretele acela înalt de la Bradley Park. Iedera care creștea acoperind

peretele nu fusese deranjată de ani întregi. Balamalele erau ruginite și scârțâiau cumplit când încercă să deschidă poarta, dar fiind la oarecare distanță de casă, zgomotul nu ajungea până acolo.

Lumina lunii se filtra prin mulțimea de frunze ajutând-o să aleagă calea cea dreaptă spre casă.

Colțul de nord– est al casei se afla cam al douăzeci de iarzi în spatele copacilor. Cassy prinse curaj și privi înăuntru. Deși era întuneric își dădu seama că era o bibliotecă. Dar nu avea cum să ajungă în partea aceea; vedea firele subțiri care se întindeau de-a lungul peretelui, era un sistem de alarmă.

Încet, se strecură spre spatele casei, care dădea spre vale. Aici văzu pajiști frumos îngrijite, poteci pietruite care duceau spre un mic lac ce părea argintiu în lumina lunii. Văzu raze de lumină care răzbăteau printre transperante, la câțiva pași de ea. Se strecură cu grijă până la ferestrele franțuzești și privi înăuntru. Văzu capul lui James; stătea pe un fotoliu de piele elegant. Urmărea un meci la televizor.

Era într-un salonaș unde transperantele erau din catifea de culoarea castanei în ton cu nuanțele covorului. Încăperea era luminată de câteva lampadare Art Deco, iar pe marmura șemineului se afla un frumos ceas antic. Cassy văzuse ceva similar la o licitație cu câteva luni în urmă, la Piere Lianne, la Geneva.

Deodată, în noapte izbucni lătratul unor câini. Doi

Weimaraneri țâșniră de la picioarele lui James spre ferestre.

Cassy văzu în fugă chipul lui James care se întoarse o clipă spre ea, apoi ea o luă la fugă spre pâlcul de copaci. Auzi cum se deschid ferestrele, cum se declanșează alarma și o voce furioasă îi strigă să se oprească, dar ea ajunsese la copaci. Câinii erau pe urmele ei, dar aproape scăpase. Ajunse la poartă, când fu doborâtă cu o bâtă de baseball.

Cassy luptă cu putere să scape, dar în zadar. Felul în care se zbătea nu făcu decât să-l facă conștient pe cel ce o prinsese că avea în brațe trupul unei femei și nu al unui hoț, așa cum crezuse. Omul exclamă, apoi o puse la pământ și îi țintui brațele în lateral.

Pălărioara îi căzuse în această altercație, iar părul blond i se desfăcuse pe umeri. Nu avea cum să n-o recunoască. Pe buze îi înflori un zâmbet când o privi.

– O, bună seara, draga mea, ce surpriză plăcută!

Cassy luptă în continuare să se elibereze, dar el era mult mai puternic. Era prizoniera lui, strivită de greutatea lui, iar zâmbetul ironic îi spunea că James se bucura teribil de fiecare mișcare a ei, așa că încetă să se mai zbată. Încerca să respire și inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Așa este mai bine, spuse James văzând că s-a predat. Cei doi câini se așezară lângă el, privindu-i.

James o privi satisfăcut.

– N-am știut că pot exista spărgători atât de frumoși, este

chiar o plăcere să mă las jefuit.

– Nu fi ridicol, sări Cassy, știi prea bine că nu sunt din această categorie.

– Nu? Și atunci ce ești? Spioană?

Chiar dacă nu era într-o situație favorabilă, Cassy nu putu să nu pufnească în râs.

– O, da! Sunt Olga de pe Volga și am venit după planurile ultimului tip de armament.

Spre uimirea ei, îl văzu râzând.

– Foarte bine, miss, atunci ce cauți aici? o întrebă el oarecum politicos.

– Am vrut să văd casa, îl liniști ea. Obișnuiam să vin aici în copilărie. Am vrut să văd dacă s-a schimbat ceva, atât.

El scutură din cap.

– Nu este o variantă plauzibilă. Dar nici nu pot să cred că nepoata celui de-al doisprezecelea viconte Bradley a ajuns hoață sau face spionaj pentru a-și duce existența.

– Bine, în acest caz, îmi dai drumul? solicită ea sperând că el nu va sesiza tremurul nervos din galsul ei. Era conștientă de trupul lui puternic care o țintuise. Era întuneric și era departe de casă....și nu-i trebuia mult ca să-și amintească de reputația lui.

El zâmbi.

-Nu știu dacă ar fi bine să-ți dau drumul. Poate greșesc și ești vreo hoață. Poate ar trebui să te predau poliției.

Ea deschise ochii mari, speriată, dar zâmbetul lui ironic o făcu să înțeleagă că el nu voia decât s-o chinuie.

– Pe de altă parte, continuă el, eu te-am prins pe pământurile mele, poate ar trebui să rezolv singur problema. Aș putea profita de dreptul seniorului....

Cassy se strădui să se controleze, să nu lase să se vadă că se teme de el.

– Chiar că devii ridicol, îi strecură printre dinți. Dă-mi drumul imediat.

El începu să râdă.

– Dar ești o hoață fermecătoare, continuă el. Dacă n-ai reușit tu să-mi furi ceva, poate voi reuși să-ți fur eu.

Ea îl privi speriată cum se apleacă spre ea. Gura lui o sărută în treacăt; ea reîncepu să lupte din instinct, dar nu avea cum să scape.

James o sărută cu pasiune și culmea simți cum sistemul ei de apărare cedează, cum buzele i se deschid pentru a-i primi sărutul. Cedase asaltului masculin, fără nicio luptă. Când James îi dădu drumul, îl prinse cu brațele după gât, trupul ei lipindu-se de al lui.

Simți cum sângele îi circulă mai repede prin vene, iar ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare era ușor de imaginat, dar auziră amândoi sirena poliției care străpunse noaptea.

James o privi lung cu acel zâmbet atât de atrăgător.

– O, a sosit cavaleria, dar cât este de inoportună! Din

nefericire, alarma este conectată la poliție. Se pare că va trebui totuși să-ți dau drumul. Mare păcat!

Împotriva voinței sale se ridică ridicând-o și pe ea. Cassy se dădu un pas în spate.

– Sper că voi avea plăcerea de a te întâlni din nou, în condiții normale. Sunt sigur că mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine.

Dacă ea mai avea vreo îndoială în privința intențiilor lui, felul în care o privi îi clarifică situația. Acum că era liberă își permise să-și manifeste indignarea.

– Te asigur că această plăcere nu este reciprocă, sări ea răsucindu-se și pornind spre poartă cu oarecare demnitate.

Auzi mult timp în urechi râsul lui cinic.

***

Dimineața următoare, Cassy își reveni după escapada nocturnă. Nu dormise prea bine și visase acea pereche de ochi negri, care intervenise în visurile ei, dar reuși să-și alunge toate acestea din minte, când coborî să ia micul dejun cu bunicul.

Bunicul avea multe planuri pentru ziua respectivă, care includeau printre altele o vizită la Gloucestershire, la un prieten al său care creștea cai de rasă.

-De ce nu vii cu mine? o invită el. O să-ți placă. Are câteva exemplare excelente.

Era o zi minunată, însorită. Destinația lor era lângă Cheltenham, o fermă veche din cărămidă, la care se făcuseră câteva restaurări și îmbunătățiri de-a lungul timpului.

Jenkins conduse direct în spatele casei, la grajduri. Se aflau acolo peste o duzină de grajduri și Cassy nu rezistă tentației de a-i cunoaște imediat pe ocupanți.

La capătul primului rând se afla o iapă frumoasă, cenușie, tânără și plină de grație. Cassy întinse mâna spre ea și iapa se lăsă mângâiată.

– Ești un căluț minunat, murmură ea. Calul își ridică mândru capul.

– O, văd că ai cunoscut-o pe Lady, care aparține familiei Durward, se auzi un glas blând din spatele ei și Cassy întoarse repede capul.

Un bărbat cu părul de culoarea nisipului se apropiase de ea. Avea în jur de treizeci de ani, era de înălțime medie, cu ochi cenușii, inteligenți, un chip atrăgător, ceva din atitudinea lui o făcu să creadă că era agent de curse.

Bărbatul observă că era puțin confuză și se prezentă.

– Sunt Michael Farrell; bine ai venit la ferma mea.

– O, mulțumesc, îi spuse Cassy. Nu-i plăcea cum o privea bărbatul, care o evalua ca pe animalele din ferma sa. Mă bucur să te cunosc, spuse ea rece , apoi se întoarse din nou spre

căluț.

– Este un exemplar superb, nu? auzi vocea bărbatului, care se apropiase de ea.

Cassy se îndepărtă puțin.

– N-am știut că bunicul își ține caii aici, remarcă ea la fel de înțepată.

– Lady Durward este proprietatea unor asociați, îi explică el. Bunicul tău are doar un picior, cum ar veni...Bărbatul a început să râdă. Dar când a trebuit să-i punem un nume...ni s-a părut că este un nume frumos pentru un exemplar foarte reușit.

Cassy îi simțea privirea insistentă și era deranjată de obrăznicia lui.

– Unde sunt ceilalți cai? îl întrebă.

– La galop. Ai vrea să mergi să-i vezi? Pot cere să ți se pună șaua pe un cal mai blând.

Cassy ezită. I-ar fi plăcut să meargă călare, căci nu mai avusese ocazia asta de câțiva ani.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea, îi spuse.

Bărbatul încercă s-o ia de braț, dar ea se scutură la atingerea lui, și-i aruncă o privire de avertizare. El își retrase mâna imediat, dar continuă cu acel zâmbet care îi displăcea teribil.

Unul din grăjdari aduse un căluț blând, care era obișnuit să fie călărit de străini.

Dar simțind că de data asta avea de-a face cu un călăreț experimentat, își ciuli urechile.

Dacă n-ar fi fost însoțită de Michael Farrell i-ar fi făcut plăcere această plimbare.

– Bunicul tău mi-a spus că ai călărit destul de mult, spuse el doar pentru a face conversație.

– Da, când eram mai mică, răspunse ea fără a-l privi.

– Da, înțeleg, dar nu ți-ai pierdut îndemânarea, continuă el , ocazie de a o examina din nou. Stai bine în șa, ai picioarele lungi.

Cassy îi mai aruncă o privire rece pentru a-l dezarma, dar bărbatul nu renunță la acel zâmbet care o scotea din minți. Cu cât era mai indiferentă, cu atât el îi zâmbea mai mult.

Urmăreau caii de curse aflați în galop și Michael îi făcu o scurtă prezentare a raselor și a descendenței lor. Unii îi aparțineau, dar majoritatea erau ai unui sindicat.

– Îți plac cursele, ca bunicului tău? o întrebă pe când se întorceau spre grajduri.

– N-aș putea spune că am moștenit pasiunea bunicului.

– Dacă ai veni la curse cu mine, sunt sigur că ți-ar plăcea.

– Poate, răspunse ea cam fără interes, coborând din șa. Se duse apoi spre cal și-l mângâie ușor pe cap. Mulțumesc pentru plimbare. Îmi pare rău că nu am nimic să-ți ofer, continuă ea, arătând spre buzunarele goale. Dacă aș fi știut că o să te întâlnesc, ți-aș fi adus bucăți de zahăr.

Bunicul era în elementul său, discutând cu unul din grăjdarii care țesăla un murg.

Cassy zâmbi pentru că-i plăcea să-l vadă așa de fericit.

– Ți-a plăcut? o întrebă.

– Da, bunicule, a fost execelent.

– Foarte bine, draga mea, dar mă tem că va trebui să te iau cam repede de aici, este timpul să plecăm spre casă.

Michael Farrell îi conduse la mașină și-i deschise portiera.

– Îmi pare rău că pleci așa de repede, spuse el. Poate ne întâlnim într-o zi să luăm masa împreună?

– Mulțumesc pentru invitație, dar sunt aici pentru câteva zile și vreau să le petrec în întregime cu bunicul. Îi întinse mâna cu politețe rece. Bună ziua, domnule Farrell.

El o privi din nou ca un cunoscător.

– La revedere, miss Durward. Abia aștept să ne mai întâlnim.

Ea nu-i întoarse zâmbetul, dar bărbatul nu păru deloc descurajat.

Bunicul nu observase că nepoata lui se comporta ciudat.

– Mă bucur că ți-a plăcut Michael, îi spuse pe drumul spre casă. Am sperat că o să vă înțelegeți bine.

– Adevărat? Cassy era puțin surprinsă de reacția bunicului. Nu-și imaginase că Michael era genul de persoană agreată de el. Dar dacă bunicul gândea astfel despre el, trebuia să-l tolereze. De fapt, nu se va întâlni prea mult cu el, chiar dacă

hotăra să renunțe la slujbă și să se întoarcă acasă pentru totdeauna.

***

– Un alt telefon, miss Cassy, îi spuse Jenkins pe un ton solemn.

Ea își ridică privirea din jocul de șah pe care-l începuse cu bunicul.

– Cine este? întrebă,

– Domnul David.

– O, minunat! Vin imediat, bunicule, promise sărind de pe scaun. Să nu miști vreo piesă cât lipsesc!

– De parcă aș mai fi făcut-o!

– Dar știu că ai face-o acum! îl necăji ea cu afecțiune. Mulțumesc, Jenkins.

Se grăbi spre hol și ridică receptorul.

– David? Ce faci? Mă bucur să te aud! Cum este New Yorkul?

– Bine. Ție cum îți merge? Cât stai în Anglia?

– Nu sunt sigură, dar s-ar putea să nu mă mai întorc.

– Adevărat? Grozav! Ascultă Cassy ce faci mâine seară?

Cassy ezită.

Se răspândise foarte repede vestea că se întorsese și primise multe invitații de la vechii prieteni. Îi refuzase pe toți, venise acasă să fie cu bunicul. Dar David fusese întotdeauna prietenul cel mai apropiat, încă din copilărie.

– Vrei să vii la o petrecere? Îi cunoști pe toți cei care vor veni. Se ține la Casa Mare.

Casa Mare! Cassy strânse receptorul. Căutase o soluție să intre acolo să scotocească după acele acte falsificate, iar acum ocazia i se oferea pe tavă!

– O, da, îi spuse sperând că David nu va sesiza tremurul din glasul ei. Sigur că vin, mulțumesc pentru invitație, David.

– Grozav! Vin să te iau pe la opt și jumătate.

– Te aștept.

Cassy puse receptorul în furcă, gândindu-se că se ivise ocazia perfectă. Înlătură orice scrupule la gândul că intra într-o casă străină ca să scotocească. James Clayton era un hoț și un nemernic. Dacă trebuia să folosească metode neortodoxe ca să ajungă la scopul dorit, o va face!

***

– Cassy, arăți nemaipomenit!

Ea zâmbi în timp ce cobora scara.

– Mă bucur că nu te-am crezut când ai spus că nu va fi ceva cu etichetă.

David era foarte elegant în frac. Era un tânăr atrăgător, înalt și blond și se bucura să-l aibă ca escortă când intra în bârlogul ursului.

Din fericire își adusese o rochie de seară, una din rochiile ei preferate, o rochie simplă, senzațională, neagră care-i punea trupul în evidență.

Era lucrată la o celebră casă de modă, dintr-un material care i se mula pe trup, mai ales când pășea cu grația unei feline.

Nu era prea decoltată în față, ci la spate; în față oferea doar o privire asupra sânilor.

Își aranjase părul cu multă eleganță, ridicându-l la spate, apoi în vârful capului, de unde cădea în cascade pe spate. Purta ca bijuterii: un lanț la gât și niște cercei mici în urechi.

David zâmbi mândru, conducând-o la mașină.

– Toți vor fi geloși pe mine în noaptea asta, vei eclipsa toate femeile.

Se aflau la mică distanță de porțile de fier forjat de la Bradley Park. Rododendronii aliniați în prima parte a drumului erau în floare.

Apoi copacii nu se mai văzură, doar stejarii de pe pajiște, și casa apăru în fața lor. Cassy o privi uimită. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse.

Toată clădirea cu excepția clădirii servitorilor și a grajdurilor de la vest fusese placată cu piatră cenușie.

Roțile scrâșniră pe aleea pietruită din fața casei unde se afla un șir de mașini de lux. David îi deschise portiera, întinzându-i brațul și urcară mândri pe treptele casei.

Capitolul 3

Era prima oară când Cassy vedea în mod oficial interiorul casei și nu putea să nu privească uimită în jur. Holul de la intrare avea dimensiuni impresionante. Pe jos marmură, pereții acoperiți cu panel; un candelabru masiv atârna din tavanul înalt.

Un majordom tânăr îi întâmpină, cum ar fi făcut și Jenkins, invitându-i să intre în salon. Cassy se opri o clipă privind în jur, fascinată. Era o încăpere superbă, de mari dimensiuni; când fuseseră adăugate două aripi noi acestei case, această încăpere fusese lărgită prin înserarea unei ogive cu ferestre franțuzești, care dădeau spre terasă și lac.

Tavanul înalt era decorat cu stucatură, care încorpora cu măiestrie blazonul familiei Durward, vița de vie. Șemineul elegant era din marmură albă; deasupra lui se afla o oglindă

masivă, cu ramă sculptată, în care se reflecta lumina tuturor becurilor din casă.

Cassy observă picturi de valoare, dar una îi atrase atenția în mod deosebit. Era portretul unui domn cu perucă și cravată de mătase; după pana de la pălărie era un cavaler, dar semăna ca două picături de apă cu bunicul ei. Era unul din înaintașii familiei Durward, poate primul viconte!

Deodată, o voce cunoscută îi întrerupse gândurile. James, căci el era, n-o observase; discuta cu altcineva, era cu spatele la ea și pe moment ea avu timp să-l studieze. Era mai înalt decât ceilalți bărbați din încăpere și deși îmbrăcat ca și ceilalți bărbați cu smoching, cravată albă, avea ceva care făcea diferența, ceva ce ea nu putea să definească în momentul acela.

Nu că ar fi părut nefiresc în acest context; nu, din contră, era altceva dincolo de aerul lui de om de lume...

David o luă din nou de braț și înaintară. James ridică privirea și în ochi i se aprinse o lumină ciudată.

– Cred că nu mai este cazul să fac prezentările, zise David cu inocență.

– Ai dreptate, nu mai este nevoie, zise James și-i oferi mâna. Bine ai venit, miss Durward.

În tăcerea care urmă, Cassy simți cum toți ochii o fixează. Toată lumea prezentă sesiză tensiunea care plutea în aer și se întoarse să vadă ce se întâmplase.

Cassy era rigidă, căuta să pară calmă, deși inima îi bătea cu putere. Nu se gândea decât la felul în care o sărutase. Pierzându-se în ochii lui negri, avu o clipă senzația că el o va săruta din nou.

Cu inima strânsă, îi întinse mâna și-i spuse:

– Bună seara, sir James.

Când el o atinse, simți un val de căldură care-i invadă corpul.

– Nu m-am așteptat să-mi îndeplinești dorința atât de repede, murmură el.

Ochii lui negri ca păcatul îi examinară trupul alene, de parcă ar fi rememorat fiecare detaliu al întâlnirii anterioare. O ținea de mână, căldura pe care o transmitea i se scurgea prin braț. Cassy se simțea ca într-un vis.

– Ce-ai zice de ceva de băut, Cassy? îi întrerupse David, cumva îngrijorat. Vraja se rupse. James îi dădu drumul la mână, iar Cassy se surprinse continuând să tremure chiar după ce plecă împreună cu David.

Acesta o privi îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu și Clayton; n-am știut că vă cunoașteți așa de bine.

Ea ridică din umeri vrând să pară indiferentă.

– Familiile Durward și Clayton nu s-au înțeles niciodată, îi explică ea. Este o veche dispută de familie.

– Dispută de familie? Chiar așa?

Cassy nu apucă să-i răspundă pentru că un vechi prieten o salută:

– Cassy! Nu te-am mai văzut de secole! Cum se face că ești aici? Ce mai faci?

Era o petrecere însuflețită și Cassy începu să se distreze din plin. Mulți dintre invitați erau vechi prieteni și Cassy vorbi cu toți, află toate noutățile locale.

În tot timpul acesta era conștientă de privirea lui James, care n-o părăsea nicio clipă, deși flirta cu toate femeile frumoase. Cassy se trezi urmărind dacă este interesat în mod deosebit de vreo femeie, dacă stătea mai mult în compania acesteia.

Pe măsură ce petrecerea se derula, unii începură să iasă pe terasă. Luna plină strălucea ca o placă argintie deasupra lacului, pe care două lebede pluteau maiestuos printre trestiile care se aliniau pe maluri. Era o feerie.

Cassy se depărtă de un grup care discuta sorbind din șampanie și ajunse pe marginea lacului. Brusc, simți că James venise lângă ea.

– Bine ai venit la Bradley Park, murmură el. Mă bucur că te-ai hotărât să-l vizitezi din nou. De data asta așa cum trebuie.

Cassy continua să privească lebedele grațioase, care părăsiseră adăpostul dintre trestii și pluteau din nou pe lac.

– Este o casă foarte frumoasă, reuși să spună.

– Da, este. Strămoșii tăi au avut bun– gust.

Cassy îi aruncă o privire rece.

– Am observat portretul unuia dintre ei în salon.

– O, da, primul viconte. A fost totuși un ticălos, așa cred. Ochii lui negri o tachinau. A început ca orice copil de trupă, apoi și-a croit drum până la Charles II, cu care s-a împrietenit și care i-a acordat titlul.

– Pari să știi cam multe despre familia mea, comentă Cassy.

– Este firesc să știu. Sunt interesat de istoria casei acesteia.

James o provoca intenționat și ei i-a trebuit un efort ca să nu muște momeala. Zâmbi cu oarecare indiferență.

– Adevărat? Păcat că n-ai putut șterge blazonul familiei Durward din decorațiile casei, pentru ca să le pui pe ale tale. Ce-ai fi pus? O furculiță și un tirbușon?

El începu să râdă.

– Câtă aroganță! Ești o Durward până în măduva oaselor, draga mea.

– Și sunt foarte mândră de asta! răspunse ea, apoi se întoarse și porni mai departe.

Seara trecu prea repede. Cassy nu uitase scopul venirii la această petrecere, dar nu i-a fost ușor să se strecoare să facă cercetări singură. David era aproape permanent cu ea. Cassy continua să bea șampanie care curgea din belșug, și se alătură discuțiilor care se purtau, zâmbind mereu pentru a-și ascunde emoțiile.

În cele din urmă ceasul din salon bătu miezul nopții. Unii

dintre invitați începeau să plece deja, dar mai erau destui și sala de biliard aflată lângă salon deveni centrul atenției.

– Te superi dacă mergem să urmărim jocul? o întrebă David.

– Sigur că nu, fu ea de acord.

James era la masă. Își scosese jacheta și cravata, iar primul nasture al cămășii era descheiat, lăsând privirii părul negru de la baza gâtului. Își suflecase mânecile cămășii, lăsând să se vadă încheieturile puternice și cu țigara de foi într-o mână și paharul de whisky în alta, studia așezarea mingiilor pe masă ca un expert, apoi își ținea țigara în gură când trebuia să lovească.

Cassy nu cunoștea regulile jocului, dar îi plăcea felul în care dubla mingea roșie, primind aplauze din partea asistenței. Ridicându-și capul, surprinse privirea Cassyei peste masă și-i zâmbi sigur pe sine. Ea îi evită repede privirea. La naiba cu el! Știa ce efect are asupra ei și părea să se amuze.

Era un joc tensionant care absorbea atenția tuturor. Cassy nu putea avea o ocazie mai potrivită ca să scotocească întreaga casă. David abia răspunse când se scuză câteva minute. Ușa rămăsese un pic deschisă și se strecură ca o umbră.

Se afla pe coridorul care ducea în aripa de răsărit a casei. Cassy se opri o clipă să vadă unde se afla mai exact. La dreapta se afla un salonaș unde-l văzuse pe James la prima ei vizită incognito. La capătul coridorului se aflau câteva persoane. Probabil era altă cale de acces la restul casei. Biblioteca se afla

în fața ei. Deschise și intră.

Nu era nimeni acolo. Aprinse lumina, închise ușa cu grijă în urma ei și privi în jur. Era o încăpere mai mult lungă, ai cărei pereți erau plini de sus până jos cu cărți – volumele fiind desigur legate în piele. Era o atmosferă plăcută, tihnită, întreruptă doar de ticăitul ceasului. Două fotolii stil Edward din piele se aflau în fața șemineului, unde se aflau și două carpete în culoarea fotoliilor.

Era tot mai sigură acum că mai exista o ușă care ducea în biroul lui James. Brusc o văzu. Se îndreptă spre ea, vru s-o deschidă, dar din nefericire era încuiată. Tipic pentru James care era suspicios pe toată lumea. Tocmai voia să iasă când auzi voci afară. Va trebui să mai aștepte un minut sau două ca să nu dea peste cineva.

Mai privi o dată prin încăpere. Se mai aflau acolo multe porțelanuri fine. O pereche de clovni muzicieni, desigur modelați de Kaendler de la fabrica din Meissen, un copil cu câinele său, dar figurina care îi atrase atenția era o reprezentare grațioasă a unei tinere zvelte, cu o privire inocentă în ochii lăsați în jos.

Era un porțelan fragil precum cochilia de ou, a cărui grație sugera un Falconet. Îl luă cu grijă și-l întoarse. Da, se afla acolo marca fabricii din Sevres. Și totuși...

– Ei da, foarte bine. Olga de pe Volga, presupun?

Cassy se întoarse repede, aproape gata să scape figurina.

James intrase în încăpere în tăcere.

Închise ușa în urma lui, zâmbindu-i amuzat. Dar văzu și o lucire rece în ochii lui care o făcu să se înfioare.

– Scuză-mă, spuse el privind-o lung, ceea ce o făcu să observe că era foarte interesat de felul în care materialul rochiei se mula pe trupul ei zvelt. Dar unde voiai s-o ascunzi? Sub această rochie cred că ți-ar fi fost cam greu!

Inima Cassyei bătea tare din cauza sperieturii de parcă ar fi fost prinsă furând ceva, dar își ridică sfidător bărbia în sus.

– Ți-am mai spus, protesă ea, nu sunt hoață.

– Nu?

El o privi cu același surâs ironic.

– Și dacă aș fi fost, nu m-aș fi obosit să fur un fals.

El reacționa surprins la vorbele ei.

– Fals? Te referi la această figurină de Sevres?

– Nu este un Sevres, îl asigură ea. Este o copie foarte bună.

El răsuci figurina în mâini.

– De unde știi?

Ea ezită căutând un motiv pentru reacția instinctivă.

– Modelajul este foarte reușit aș fi spus că este un Falconet. Da, este porțelan dur, iar fabrica din Sevres n-a folosit acesta tip de pastă până în 1769. Iar Falconet a părăsit Franța în 1766.

El se încruntă, dar n-o contrazise imediat.

– Te pricepi la antichități.

– Așa îmi place să cred.

– Și dacă ți-aș spune că a fost autentificată de cei mai mari experți?

Ea ezită un moment.

– Aș spune că ... au fost neatenți.

El începu să râdă din toată inima și Cassy recunoscu că îi plăcea felul în care râdea.

– N-ar fi prima oară. Am cumpărat-o la o licitație neînsemnată cu mulți ani în urmă și m-am bazat pe catalogul lor. Probabil ar fi trebuit să mă adresez la Sotheby. Mai este vreun obiect asupra căruia ai vrea să te pronunți? Acesta, de exemplu? Chien Lung, ce spui?

Îl privi amuzată.

– Mă verifici? Chelsea, este cel de acolo. Cassy luă piesa, o întoarse și-i arată. Uite aici. Cassy îi arătă triumfătoare inscripția.

– Foarte bine, spuse el sarcastic. De ce ai intrat aici?

Cassy simți cum roșește.

– Îmi pare rău. Am vrut să am un moment de liniște și nu m-am putut abține să explorez, îi explică ea sperând că el nu va sesiza că-i tremura glasul.

– În acest caz, permite-mi să te conduc, îi spuse el blând.

Ea îl privi indignată.

– Tot mai insinuezi că am venit aici ca să fur?

– Nu sunt sigur, spuse el. Tu?

– De câte ori să-ți spun că nu sunt hoață? Ai vrea să-ți aduc

referințe personale?

El zâmbi din nou.

– Nu cred că va fi necesar. Vino, dacă ai început turul casei cu această încăpere, aș vrea să-ți mai prezint și altele. Ce zici de camera cu chinezării?

Cassy ar fi vrut să se întoarcă la David, dar el îi oferea cea mai bună ocazie de a vedea și restul casei, fără a ridica suspiciuni. Și ca specialist era fascinată de chinezării; încăperea era ticsită de dulapuri cu sertare unde se puteau găsi compartimente secrete.

Așa că-l urmă spre capătul camerei. Acel loc era o piesă foarte rară. Ușile erau elaborat decorate cu imagini de nori și dragoni pe un fundal negru, iar sertarele alcătuiau un fel de puzzle chinezesc.

– Superb, spuse Cassy aplecându-se să vadă totul de aproape.

– Cărei epoci i-l atribui? o provocă el.

– O Cerule, nu am idee! Poate 1780?

– Foarte bine, este 1770.

– Am avut noroc! Tocmai eram gata să achiziționez un birou de nuc italienesc. Abia am ajuns să-l iau pe cel la care ne-am întâlnit.

Ea înconjură camera cu privirea.

– Ai câteva exemplare minunate, spuse cu invidie în glas.

– Da, sunt colecționar de obiecte frumoase.

Deodată, Cassy simți că inima îi bate tot mai repede. El o privea cu acei ochi frumoși, iar ea se simțea captivă. Brusc, își aminti acele vise diurne pe care le avea în copilărie: Prințesa și Baronul cel Rău.

El îi atinse brațul.

– Așa ca tine.

– Eu nu sunt obiect de colecție, ripostă ea cu glas tremurat.

James îi atinse obrazul, apoi o forță să-și întoarcă privirea spre el.

– Dar ești foarte frumoasă, murmură el.

James o trase spre el. El se aplecă spre ea, iar Cassy îi simți răsuflarea pe obraz. Îl privea fascinată. James urma s-o sărute din nou.

Gura lui se apropie de a ei, era caldă, senzuală, provocatoare, o incita să-i răspundă, iar ea nu găsea puterea de a i se împotrivi. James o sărută și sărutul lui o făcu să amețească, iar Cassy fu nevoită să se prindă cu mâinile de umerii lui puternici să nu cadă.

Măinile lui coborâră încet pe spatele ei. Cassy simți că se topește. Simțea ceva inedit și nu știa cum să oprească acest asalt asupra trupului ei.

Capul ei se rezema de brațul lui și-i auzea respirația. James o strângea în brațe, o subjuga. Uitase de ceilalți invitați adunați în camera alăturată. Își simțea trupul cuprins de valuri de plăcere. Cassy era confuză și-i răspundea la mângâieri.

James își ridică un moment capul și o privi.

– Ești foarte frumoasă, murmură el.

James începu s-o sărute din nou cu și mai multă pasiune, iar ea cedă fără nicio speranță, trupul tremurându-i ca reacție la mâinile lui care se strecuraseră sub rochie să-i mângâie curba sânilor. Cassy ajunse într-un tărâm al pasiunii…

Brusc, o exclamație străbătu încăperea.

Cassy deschise ochii și-l văzu pe David în cadrul ușii, urmărind încruntat toată scena.

– Ce naiba…?

– Îmi pare rău, David, se scuză James aproape instantaneu. Dar este doar vina ta, știi. Dacă aduci o femeie atât de frumoasă la petrecere, trebuie s-o și păzești.

Dar David nu putea fi potolit așa de ușor.

– Ar trebui să-ți scot dinții…îi spuse furios.

Numai din surâsul disprețuitor de pe chipul lui James, știu Cassy că era puțin probabil ca acesta să se țină de cuvânt.

– David, te rog, să nu ne certăm pentru așa ceva.

David se întoarse spre Cassy cu o privire rănită, observând rochia ridicată, șifonată și părul răvășit.

– Îmi pare rău… murmură ea.

– Ar fi mai bine să te duc acasă, îi spuse el la fel de furios.

Nici nu-l mai privi pe James când David o luă de braț și o scoase pe coridor. Acolo se mai aflau câteva persoane și Cassy simți cum roșește când aceștia se întoarseră s-o privească, fără

a-și mai ascunde curiozitatea. Răsuflă ușurată când ajunse la mașină, pentru că picioarele n-o mai țineau. Se rezemă de spătarul banchetei și închise ochii.

– Sper că ești satisfăcută, șuieră David așezându-se lângă ea. M-ai făcut de râs.

Cassy deschise ochii și zâmbi, scuzându-se:

– David, regret din tot sufletul...

– Și tocmai cu Clayton! De parcă n-ai ști ce reputație are! Am crezut că ai mai multă minte.

– Uite ce este, David, mi-am cerut scuze...

– Bine că am apărut la timp! Altfel ai fi...Cred că nu mai trebuie să intru în detalii.

– Nu, nu mai trebuie, răspunse Cassy, care simțea că-și pierde răbdarea. Mi-am cerut scuze că te-am pus în situația asta. Dar sincer vorbind nu cred că este problema ta dacă eu prefer să mă las sărutată de James Clayton.

– Să te sărute! explodă David. Cred că se întâmpla ceva mai mult! Și dacă te gândești cine este!

Cassy se simți brusc foarte obosită.

– Te rog, David, să nu mai discutăm în contradictoriu, du-mă acasă.

El întoarse brusc de volan, iar roțile mașinii scrâșniră pe aleea pietruită. A dus-o acasă în viteză, iar Cassy se bucură că nu era prea departe.

David opri în fața casei bunicului și coborî să-i deschidă

portiera, încă negru la față de furie.

Cassy îi oferi mâna.

– Noapte bună, David. Și încă o dată te rog să mă ierți pentru inconvenientul creat. M-am comportat incalificabil.

El încercă să-i zâmbească.

– Nu-mi place că te faci de râs cu un bărbat ca James Clayton. Ești o tânără prea educată, ca să te înscrii pe lista lui de cuceriri.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Mulțumesc, David. Dar n-ar trebui să-ți faci probleme. S-a întâmplat să mă prindă pe picior greșit în seara asta, atât. Nu se va mai întâmpla.

– Sper să fie așa. El îi luă mâna căpătând brusc aerul unui puștan îndrăgostit. O luă în brațe și o sărută, iar ea observă că devenise mai experimentat de când nu se mai văzuseră. Numai că pentru ea David nu prezenta nicio primejdie.

După o vreme David îi dădu drumul.

– Atunci, noapte bună.

– Noapte bună, David.

Cassy se grăbi pe aleea din fața casei, scotocind în poșetă să găsească cheia de la intrare. Era bine că bunicul nu se culca devreme; toți dormeau, el nu. Urcă în vârful picioarelor până în camera ei, ca să nu trezească pe nimeni. Nu avea chef să dea explicații.

Când ajunse în siguranță în camera ei, aprinse lumina și se

privi în oglindă. Arăta mai rău decât și-ar fi imaginat. Părul îi atârna liber pe umeri, iar gura avea aspectul unui fruct strivit. Își duse mâna la buze, amintindu-și...

Oare își pierdea mințile? De ce lăsa aceste gânduri să revină în minte, tocmai despre James Clayton! Nu avea nevoie să-i reamintească David de reputația ei; acum devenea steaua celui mai recent scandal din sat. Își duse mâinile la obrajii înroșiți. Numai dacă asta n-ar ajunge la urechile bunicului!

Și nici nu-și putea justifica faptele, argumentând că voise să caute acele hârtii falsificate. Nu realizase nimic, ba chiar mai rău, ridicase suspiciuni. Dacă ar fi avut mintea clară poate ar fi obținut o slujbă în firma lui și s-ar fi folosit de poziția asta ca să afle ce voia. Dar era prea târziu acum.

Reuși să iasă din rochia șifonată și-și perie părul. Apoi îmbrăcă o cămașă de noapte și se culcă. Deși obosită nu putea să adoarmă. Gândurile i se întorceau din nou la acea scenă din bibliotecă. Acele fantezii din copilărie îi reveneau obsedant în minte; Prințesa și Baronul cel rău!

***

– O, bună dimineața, miss Durward!

Cassy ezită în ușa bucătăriei. După o noapte de chin, ultima

persoană pe care avea chef s-o vadă era Michael Farrell. Dar educația o ajută să treacă peste situație.

– Bună dimineața, domnule Farrell. N-am știut că ești aici, spuse așezându-se la masă și turnându-și un pahar de suc de portocale.

– Cum altfel? Doar am venit azi-noapte aici ca să-i țin companie bunicului tău pentru că erai plecată! Cum a fost petrecerea?

– Frumoasă, îi răspunse pe un ton plăcut. Au fost mulți prieteni vechi pe care nu i-am mai văzut de mult.

– Da, trebuie să fie foarte plăcut să te învârți în astfel de cercuri. Dar unde este majordomul? Am sunat cel puțin cinci minute...

– Din păcate, astăzi este ziua liberă a lui și a lui Fishy. Pot să-ți pregătesc pâine prăjită?

Pe un dulap se afla un prăjitor de pâine, atât de vechi încât bunicul glumea adesea că Rhoda ar trebui să plătească o sumă bună pentru el, ca antichitate. Cu toate acestea nu renunțau la el pentru că prăjea pâinea foarte bine, dacă aveai grijă să-l oprești la timp.

– Bunicul tău mi-a spus că știi să gătești, îi spuse Michael.

– Adevărat?

– De fapt, mi-a spus multe despre tine.

– Numai de bine, sper.

– Desigur. Și acum când te-am cunoscut nu pot decât să

constat că sunt adevărate.

Cassy se strădui să zâmbească. Omul începea s-o calce pe nervi și nu-i plăcea cum se uita la ea.

– Îl admir pe bunicul tău, continuă Michael. Îmi pare rău că trece prin astfel de probleme la vârsta lui. Aș fi bucuros să-l pot ajuta.

Cassy îl privi uimită; nu s-ar fi așteptat ca bunicul să-i încredințeze problemele financiare lui Michael Farrell.

– Îți mulțumim, răspunse neștiind ce ar fi fost bine să-i spună. Dar nu cred că bunicul ar vrea să împrumute bani de la un prieten.

Michael Farrell zâmbi din toată inima.

– Nu sunt chiar prieten. Dar aș putea face parte ... din familie.

Cassy se încruntă confuză.

– Din familie? repetă uimită.

– Exact. Nu-mi place că problema asta s-a ivit prea curând, dar te consider o femeie inteligentă. Ia-o ca o propunere de afaceri, dacă vrei.

Cassy îl privea tot mai speriată.

– Ce sugerezi?

El continua să râdă.

– O, intențiile mele sunt foarte onorabile, te asigur, declară el onctuos. La căsătorie, mă gândeam.

Capitolul 4

Cassy îl privea uimită.

– Crezi că m-aș mărita cu tine?

– De ce nu? Ești genul de soție de care am nevoie, de familie bună.

– Cred că ți-ai pierdut mințile!

El o privi lung și în ochii lui, Cassy desluși mânie pentru o clipă, dar se controlă imediat.

– Nicidecum! Sunt gata să-ți cumpăr casa asta ca dar de nuntă.

Deodată, Cassy simți miros de ars și văzu că prăjitorul luase foc.

– Oh!

Accidentul în sine se dovedi a fi o bună diversiune. Reuși să treacă peste ultimele momente, ca și cum nu s-ar fi întâmplat.

– Îmi pare rău, o să pun alte felii la prăjit. Mă duc să mai aduc pâine. Vin imediat.

Cassy profită de această scuză să dispară câteva clipe. Era uluită de oferta lui Michael. Să se mărite cu el! Sigur, doar nu vorbise serios! Unii oameni au un simț al umorului exagerat! Cassy mai luă câteva felii de pâine din cămară și se întoarse la el.

Bunicul se afla deja la masă când ajunse cu pâinea.

– A, Cassy draga mea! o întâmpină cu bucurie. Ce zici? Michael ne-a invitat la Cheltenham!

– Oh! exclamă ea, privind spre Michael.

– Avem o întrunire de două zile la Chepstow, continuă bunicul.

– Înțeleg, zise Cassy, zâmbindu-i cu dragoste. Du-te singur, bunicule, nu mă mai pasionează cursele de cai așa de mult.

– De unde știi dacă nu încerci? interveni Michael. De ce nu vii cu noi?

– Nu, mulțumesc, spuse ea cu autoritate, ca nici măcar un bărbat ca Michael să nu poată insista. Bunicul sesiză nota dură din glasul ei și o privi uimit. Ea roși, apoi se îndreptă spre locul unde se afla prăjitorul de pâine. Iar acum să văd dacă pot pregăti micul dejun fără să dau foc la casă.

Nu se mai discută despre vizita la casa lui Michael până la terminarea micului dejun.

Michael plecase deja. Bunicul preferă să-l aștepte pe

Jenkins în loc să plece în mașina lui Michael. Deja era impacientat.

– Unde este păcăliciul ăsta bătrân? Ce mult îi ia să se întoarcă de la biserică! Stă de vorbă cu bătrânele, cred.

– Știe că-l aștepți? îl întrebă Cassy.

– Trebuia să știe. Dar nimănui nu-i pasă de ce vreau eu...

– Bunicule...

– Și tu intri în aceeași categorie, bombăni el. Am crezut că ai venit acasă să mă vezi, dar nici nu vrei să mergi cu mine la Cheltenham.

– Te duci doar pentru două zile, bunicule, obiectă Cassy.

– Și? Pari a uita că sunt bătrân. Chiar și două zile, la vârsta mea....

Cassy pufni în râs.

– Bunicule, dacă tu crezi că ești pe punctul de a te întâlni cu Creatorul, nu este cazul să-ți petreci ultimele două zile din viață la curse de cai.

Bunicul se retrase indignat.

– Ei bine dacă poți să glumești pe tema asta...

– Bunicule, niciodată n-ai arătat mai sănătos. Du-te la curse și distrează-te. Avem destul timp să stăm de vorbă.

Bunicul se însufleți brusc.

– Adevărat? Vrei să spui că nu te mai întorci la New York?

– Nu. Cassy îl îmbrățișă. Rămân aici. Deocamdată nu știu cum îmi voi câștiga existența, dar probabil voi găsi o slujbă.

Mai am și niște economii, așa că ne vom descurca o vreme. Iar luni dimineață voi merge să consult un avocat în privința arendei. Trebuie să existe o posibilitate de rezolvare.

– Sigur că este draga mea, spuse bunicul căruia începuseră să-i strălucească ochii de bucurie. În câteva luni ne vom aminti de momentele astea ca de ceva care s-a rezolvat cu bine.

***

Era o zi frumoasă, însorită. După ce bunicul plecase cu Rollsul, cu prea multe bagaje pentru o călătorie de doar două zile, Cassy ieși în grădină. Observă că era îngrijită doar în fața casei, restul era în paragină, cu vegetație crescută la întâmplare, trandafiri sălbatici, laolaltă cu panseluțe de câmp, flori sălbătice și iederă încolăcită peste tot.

Înconjură grădina cu privirea tristă. Și întrucât avea nevoie de timp ca să se gândească la viața ei viitoare, la ce o aștepta dacă rămânea aici, se apucă de lucru. Găsi o roabă veche, o pereche de mănuși, niște unelte de grădinărit și se apucă de treabă.

Tăie ramurile crescute la întâmplare, crengile care se întinseseră prea mult, sau iedera care împiedica florile să crească. Aceste operații o ajutară să-și domolească emoțiile

provocate de întâlnirea din seara trecută.

Tocmai când se întinsese să taie o creangă răzleață, o voce care venea de undeva din spatele ei spuse:

– O ce priveliște minunată!

Cassy se îndreptă de spate și se întoarse repede pentru a-l vedea pe James aflat la poarta grădinii, privind-o cu acel zâmbet obraznic, pe care-l cunoștea prea bine de-acum.

– Îmi plac grădinile neîngrijite, care cresc în mod natural, adăugă el pe un ton obișnuit de parcă ar fi vrut s-o facă să creadă că nu dosul ei îl privise până atunci.

– Bună dimineața, sir James, îi spuse încercând să nu pară surprinsă. Dacă ai venit la bunicul, mă tem că l-ai pierdut. A plecat pentru câteva zile.

– Dar nu pe bunicul tău am venit să-l văd, ci pe tine.

– Oh! Nu putu să spună altceva.

– Dar nu știu de ce te formalizezi atât, spuse James, am crezut că după cele petrecute azi-noapte...

– Dacă ai fi fost un gentleman, îl întrerupse Cassy, n-ai fi făcut referire la asta.

– Asta înseamnă că nu sunt un gentleman adevărat.

– Dacă ai fi fost un gentleman, aseară n-ar fi avut loc nimic, ripostă Cassy, furioasă că dăduse frâu liber emoțiilor.

– Dar gândește-te la toată distracția pe care am fi pierdut-o, o necăji el.

– Mie nu mi s-a părut că a existat ceva distractiv!

James ridică din sprâncene ironic.

– Nu Am avut impresia că ți-a plăcut la fel de mult.

– Ei află că n-a fost așa. Și în plus consider că ești cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut!

– Așa să fie? Mă bucur că am făcut o impresie așa de puternică.

Cassy trase aer în piept, încercând să-și redobândească controlul de sine. Nu trebuia să-i permită s-o facă să și-l piardă din nou– nu-și putea permite să se afle pe poziții antagoniste cu cel care avea puterea să refuze prelungirea chiriei bunicului. Se întoarse spre tufa de trandafiri continuând să taie crengile răzlețe.

– Dacă ai venit să ceri scuze, îi spuse cu oarecare dificultate, sunt gata să dau uitării totul.

El începu să râdă.

– Adevărat? Eu nu sunt, sau cel puțin nu acum. Mi-ar plăcea să fac din nou același lucru.

Cassy simțea că îi este dificil să gândească, atâta timp cât el era prea aproape.

Se depărtă cu grijă de el, cu mii de întrebări în minte. Să aducă în discuție chestiunea chiriei? Nu, poate mai bine să aștepte întâlnirea cu avocatul bunicului ca să aibă toate datele. Căci nu va fi prea ușor să negocieze cu el.

– Știi că este a treia oară că tai aceeași creangă? o atenționă el.

Făcând un efort, Cassy reuși să se adune și ridică privirea spre el.

– Ați venit aici cu un scop, sir James? îl întrebă cu glasul ușor tremurat.

– Plăcerea de a te avea la cină diseară, răspunse el cu acel zâmbet fatal.

Ea ezită. Să cineze cu el? Era periculos și totuși...De fapt ce putea să-i facă? Dacă era atentă și-și păstra capul pe umeri, poate avea o șansă să afle unde ținea acele acte falsificate. Desigur, doar dacă-și păstra capul pe umeri.

Cassy lăsă ochii în jos.

– Tot nu ți-ai cerut scuze pentru cele întâmplate azi-noapte, insistă ea.

– Dacă o fac cinezi cu mine?

– Mă voi gândi.

– În acest caz, îmi cer scuze, fără nicio rezervă.

Cassy îl privi pe sub gene.

James o privea ca și cum dacă ar fi avut ocazia ar fi făcut același lucru.

– Îți accept scuzele, murmură ea cu un zâmbet.

– Mulțumesc. Asta înseamnă că vin să te iau la ora opt?

Cassy încuviință, iar el o salută cu același zâmbet sardonic și plecă lăsând-o privind după el pierdută. Își duse mâinile la obrajii care-i ardeau. Ce făcuse? Desigur era o nebunie să-și asume un risc așa de mare! Un bărbat cu reputația lui! Și

totuși... dacă totul mergea bine...

***

Îi era greu să aleagă o toaletă potrivită. Nu putea să îmbrace din nou aceeași rochie neagră, în special pentru că era foarte șifonată. Din fericire, Fishy veni cu soluția. Îi spusese că este invitată la cină și femeia presupusese că ieșea cu David.

– De ce nu te uiți în garderoba bunicii, poate găsești ceva interesant pe acolo, sugeră femeia. Rochiile de pe vremea ei sunt iar la modă, sunt sigură că o să găsești ceva care să-ți placă.

– O, ce idee grozavă! strigă Cassy bucuroasă. N-am mai umblat de câțiva ani în garderoba bunicii! Îți amintești cum mă îmbrăcam cu toaletele ei în copilărie?

– Cum să nu? Asta până când te-ai încălțat cu sandalele ei și te-ai împiedicat pe scări, așa cum ți-am spus că se va întâmpla.

– Și mi-am scrântit glezna, își aminti ea.

Dulapul era impregnat de mirosul fin al lavandei. Rochiile erau împachetate cu atâta grijă că nici după atâția ani nu se șifonaseră. Văzu rochii bolero, rochii cu mărgele, bluze de dantelă, costume Chanel și rochii delicate.

Scoase una și o privi. Era dintr-un satin delicat de culoarea safirului, care avea și un bolerou din dantelă.

O luă și porni cu pași repezi spre camera ei și o probă. I se potrivea perfect de parcă ar fi fost lucrat special pentru ea; culoarea îi punea în valoare ochii. Coborî scara până la Fishy.

– O, ce bine semeni cu ea, oftă femeia, îmi amintesc atât de bine rochia asta. Este un Schiaparelli, a cumpărat-o de la Paris, la una din vizitele cu bunicul tău. Fishy își șterse o lacrimă. Iar acum, dă-mi-o s-o calc.

Cassyei îi trebui timp să se pregătească. Întârzie și cu baia, bucurându-se de apa caldă care-i învăluise trupul. Nu voia să se gândească prea mult la seara pe care urma s-o petreacă alături de James, sau, mai bine zis, nu voia să accepte că se pregătea din plin pentru ea. Apoi recunoscu faptul că se gândea mai mult la el decât la scopul pentru care îi acceptase invitația.

Încercă două sau trei pieptănături, dar în cele din urmă hotărî să-și lase părul liber pe umeri, să-l prindă doar într-o parte cu un pieptăn de fildeș. Se privi în oglindă, întorcându-se să vadă și spatele rochiei.

Puțin fard, apoi se mai privi o dată, imaginându-și cum arătase bunica în această rochie.

Deodată, soneria îi întrerupse gândurile. Își ținu respirația. James venise! Căută disperată poșeta pe care o găsi în cele din urmă pe pat, acolo unde o lăsase. Trebuia să se grăbească

pentru că-i spusese lui Fishy să nu se deranjeze că va răspunde ea.

Nu-i plăcea că o înșela astfel pe bătrâna menajeră, dar nu voia ca bunicul să afle ce făcuse ea în lipsă.

În grabă roși puternic, iar lumina holului îi puse în evidență părul pe care i-l transformă într-un halou. James nu întârzie să-și exprime admirația.

– Arăți uluitor!

Inima ei începu să bată cam tare, dar reuși să se controleze.

– Mulțumesc, spuse, apoi trecu pe lângă el, spre locul unde șoferul lui îi deschisese portiera unui Rolls Royce nou de culoarea șampaniei.

De ce atâta lux, se întrebă Cassy, voia s-o impresioneze? Îi aruncă o privire când el o conduse spre mașină.Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să țină situația sub control, deși îi va fi foarte greu după felul în care arăta.

În mașină, James se aplecă spre ea ca o pisică sălbatică urmărindu-și prada.

– Sunt intrigat, spuse, nu m-am așteptat să ieși cu mine în seara asta. Ce mult aș vrea să știu ce este în spatele acestor ochi mari și frumoși!

Ea îi evită privirea.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu știu niciodată cum vei reacționa. Mi se pare foarte... distractiv.

– Mă bucur, răspunse Cassy. Nu mi-ar plăcea să te plictisesc.

El începu să râdă.

– O, nu cred că ai putea face asta!

Ajunseseră în vârful dealului. Cassy simți că devine din ce în ce mai încordată, spera să n-o recunoască nimeni. Dacă ar fi fost văzută în mașina lui James, toată localitatea ar fi avut motiv de bârfă cu privire la ultima lui cucerire.

– Unde vei așeza acel scrin frumos pe care l-ai cumpărat la licitație, la New York?

– Nu știu deocamdată, spuse el nepăsător. Mi-a atras atenția și l-am cumpărat.

– Ești norocos că poți face asta, spuse ea caustic.

El începu să râdă.

– Ți-am mai spus că-mi place să colecționez lucruri frumoase. Chiar dacă uneori sunt cam scumpe.

Cassy simți că roșește sub privirile lui insistente.

– Iar eu ți-am spus că nu accept să fiu adăugată la lunga ta listă.

– Nu? Ar fi destul de incitant, nu crezi? Fiecare încearcă să obțină ceva de la celălalt, fără a da nimic în schimb. A cărui strategie va învinge?

– Eu.. eu nu joc niciun joc, protestă ea, evitându-i privirea.

– Nu? Și totuși ai acceptat să ieși cu mine în seara asta! Mă întreb de ce?

Cassy nu știa ce-ar fi trebuit să-i răspundă. Își întoarse privirea spre fereastră, dar îi simțea privirea asupra ei. Doar nu-i intuia intențiile? Cu toate astea, o suspecta că ascunde ceva. Va trebui să fie foarte atentă.

Roțile scrâșniră pe pavaj și opriră în fața unui han în culori de alb și negru, aproape de un râu. Cassy văzu în treacăt ferestrele din fier forjat și coșurile crenelate când șoferul îi deschise portiera să coboare.

Era o seară foarte plăcută. James se afla cu ea și își permise să savureze momentul, înainte ca următoarea mișcare a jocului s-o forțeze să meargă înainte. Porni înaintea lui James, cu pași grațioși.

La intrare se afla un portar în livrea care se înclină în fața ei, iar cănd intrară în foaierul impozant șeful de sală le ieși în întâmpinare cu demnitate.

– Bună seara, sir James. Vă așteptam cu multă plăcere la Mermaid.

– Mulțumesc, Claude, răspunse James pe un ton foarte plăcut. Este multă lume în seara asta?

– Ca de obicei, sir. V-am rezervat masa. Doriți un aperitiv până când comandați?

– Cassy?

– Da, sigur. Cu toate că de obieci nu bea băuturi alcoolice simțea nevoia să bea ceva ca să prindă curaj. James o conduse la o masă retrasă, luminată discret, în fața unor ferestre

franțuzești. Dincolo de ele curgea râul strălucind ca o panglică argintie sub razele lunii.

Cassy comandă un Martini și privi în jur. Decorul era minunat, în culori de verde-închis și bronz; peste tot era repetat cu discreție motivul sirenei, în soclurile lămpilor, în emblema fețelor de masă verde-închis.

Șeful de sală le aduse meniul și amânară puțin conversația pentru a comanda. James alese vinul. Cassy sorbi din vin privindu-l curioasă printre gene.

– De când locuiești la New York? o întrebă el.

– De aproape șase ani.

– Îți place acolo?

– Da, de ce nu mi-ar plăcea? Îmi lipsește satul ăsta, dar locuiesc aproape de Central Park, așa că ori de câte ori simt nevoia de vegetație și de aer curat mă plimb acolo.

– Grozav! Cred că Rhoda te plătește bine dacă-ți permiți să locuiești în Manhattan.

– Așa este, răspunse Cassy destul de rece. Nu se mai strădui să-i explice că apartamentul era al Rhodei și că plătea o chirie simbolică. Mă simt răspunzătoare pentru tine, insistase Rhoda. Nu vreau să vii la lucru cu metroul, să riști să fii jefuită.

– Și ai curaj să te plimbi singură prin Central Park?

– Acum este ceva mai bine ca înainte.

– Poate că data viitoare când voi mai fi acolo o să mă duci la plimbare, poate-ți vei face timp, măcar jumătate de zi, insistă

el.

– Nu cred că mă mai întorc la New York.

– Oh! exclamă el ridicând dintr-o sprânceană. Mi-ai spus că te-ai întors doar pentru o scurtă vacanță.

– Așa a fost la început, dar m-am răzgândit. Bunicul îmbătrânește cu fiecare zi care trece și are nevoie de cineva să aibă grijă de el.

– Așadar renunți la carieră și la apartamentul din Manhattan?

Cassy simți o notă de scepticism în glasul lui, și-l străfulgeră cu privirea.

– Sigur că da, sunt singura lui rudă!

Cassy începea să simtă că îi este greu să discute cu el și de aceea răsuflă ușurată când apăru șeful de sală, invitându-i la masă.

Restaurantul era aproape plin, dar lor li s-a oferit cea mai bună masă, aproape de pianistul care cânta în surdină. James o ajută să se așeze, apoi se așeză în fața ei, în timp ce li se servi mâncarea.

I s-a părut mai ușor să se concentreze asupra farfuriei. Mâncarea era grozavă; carnea de miel era suculentă și fragedă, iar vinul ales de James se potrivea perfect, era un Medoc delicat.

– A fost excelent, spuse Cassy când veni chelnerul să le ridice farfuriile.

James zâmbi.

– Mai vrei vin?

– Puțin, mulțumesc. Cassy continuă să privească eticheta de pe sticlă; era un vin pe care Craig încercase să-l importe în Statele Unite.

James ridică din nou din sprâncene.

– Ești expertă și în vinuri, nu doar în antichități?

– Știu destul încât să apreciez un Chateau Margaux, îi răspunse ea cu demnitate.

James se rezemă de spătarul scaunului, privind-o peste marginea paharului.

– Cred că Rhoda te-a plătit extrem de bine, îi spuse. Ai reușit să-ți cultivi gusturi alese, apartament în Manhattan, cele mai bune vinuri, rochii elegante de firmă. Să nu spui că nu este așa pentru că am pierdut destul timp și bani pe Bond Street ca să recunosc toate astea. Cum te vei descurca dacă renunți la slujbă?

Cassy îi aruncă o privire glacială.

– Mă voi descurca.

– Sunt sigur că va fi așa.

Îi spusese acestea cu mult cinism, ceea ce pe ea o uimi.

– Ce vrei să spui?

El zâmbi la fel de cinic.

– Nu face pe ingenua cu mine, Cassy. N-am venit aici cu ultima plută. Noi doi am face o echipă perfectă. Avem multe în

comun.

– Oh! exclamă ea.

– Ne plac mult lucrurile fine și bune din viață; mâncarea franțuzească, vinul ales, porțelanurile, dragostea…

Vocea lui deveni brusc caldă și melodioasă, cu inflexiuni, dar ea evită privirea lui care putea să vrăjească pe oricine.

Sorbi delicat din vin.

– Prea multă mâncare franțuzească te îngrașă, răspunse pe un ton glumeț. La licitiații particip doar în numele Rhodei. Cât despre dragoste, nu prea știu, n-am încercat.

El o privi uimit.

– Niciodată?

Cassy simți cum roșește. De ce lăsase să-i scape o astfel de confesiune?

– Fără îndoială, te surprinde să afli asta, doar ești obișnuit cu cele care-ți sar în pat de la prima invitație!

– Chiar așa crezi? El îi aruncă din nou acea privire ușor ironică. Întrucât orice are un preț, și aici îți citez propriile cuvinte, ce preț au favorurile tale, miss Durward?

Sensul întrebării lui era foarte clar, iar Cassy simți că-și pierde răbdarea cu el.

– Ce-ai spus? zise pe un ton care nu lăsa niciun dubiu că era furioasă.

– Sau te păstrezi pentru ultima fază a licitației? insistă el provocator. Un inel de logodnă, probabil?

– Și ce-ar fi rău în asta?

El scutură din cap.

– Păcat, murmură el. Nu sunt pregătit să licitez atât de mult. Nu vrei să negociezi?

Cassy simțea că din cauza încordării și a revoltei față de acest bărbat, mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi era greu să țină paharul.

– Să negociez? repetă ea indignată.

– Sigur că da. Nu am intenția să mă însor cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mă interesează oferta.

Cassy făcu un efort ca să-și suprime mânia.

– Vrei să-ți fiu amantă? îl întrebă, uluită.

Din nou el îi oferi acel zâmbet fatal.

– Amantă! Ce cuvânt vechi și demodat! Dar îmi place. Așadar, da, vreau să fii amanta mea. Ochii lui negri o învăluiau, o făceau să se simtă ca și cum ar fi atins-o. Rareori am întâlnit o femeie cu reacțiile tale. Mi-aș dori foarte mult să continuăm ceea ce este între noi de acolo de unde am lăsat lucrurile.

Cassy întinse mâna după pahar, dar de emoție îl lovi și lichidul se vărsă pe fața de masă impecabilă. Se uită indignată la ce făcuse.

– Nu este nicio problemă, o liniști James, chemând chelnerul să rezolve situația. Mergem?

– O, da, desigur, se bâlbâi, Cassy ridicându-se imediat și permițându-i să-i ia brațul ca să iasă din restaurant.

Șeful de sală se grăbi spre ei.

– Sper că ați petrecut o seară plăcută, le spuse.

– Foarte plăcută, fu răspunsul lui James.

– Mă bucur. Vă aștept din nou, sir James. Și pe frumoasa domnișoară, desigur.

Omul îi sărută mâna cu grație și Cassy reuși să-i zâmbească în timp ce James o scotea din restaurant.

Când ieșiră, el o privi din nou.

– Ce s-a mai întâmplat? Te temi că voi încerca să te seduc pe drumul spre casă?

Ea roși, iar el începu să râdă.

– Nu, draga mea, nu ai de ce te teme. Chiar dacă nuvelele romantice spun asta, bancheta unui Rolls Royce nu este așa de comodă. Îmi rezerv această plăcere pentru o ocazie mai potrivită.

– Pe care n-o vei avea, ripostă Cassy.

– Nu? Mai vedem noi!

– Eu n-aș fi așa de sigură, spuse Cassy caustic.

El pufni în râs.

– Știi ,Cassy, îmi placi mai mult când arunci flăcări și lași deoparte aerele de doamnă. Am convingerea că vei fi o amantă perfectă.

Capitolul 5

Comportamentul lui James a fost ireproșabil pe drumul de întoarcere. Dar cum altfel pentru că la volan se afla Greening! Dar când îi ură noapte bună și-i sărută mâna cu formalism, o privi lung cu același aer atotcunoscător.

– Mulțumesc pentru această seară fermecătoare, îi spuse el. Aștept următoarea noastră întâlnire.

Cassy n-a putut să-i răspundă. Smulgându-și mâna din mâna lui a luat-o la fugă pe aleea din fața casei, a intrat mulțumită că nu era nimeni la ora aceea să-i vadă chipul palid. Urcă repede în camera ei și închise ușa rezemându-se de cadrul acesteia, pentru a-și controla respirația și inima care bătea să-i spargă pieptul.

Cum putea acest bărbat s-o tulbure atât de tare? Fiecare cuvânt rostit de el avea ecou în inima ei, îi amplifica pulsul.

Vreau să-mi fii amantă…aș vrea să luăm totul de acolo de unde am rămas…simți cum un val de căldură îi inundă trupul. Era din vina acelor ochi adânci, fermecători…iar când o privea cum numai el știa s-o facă…

La naiba, ce puteri malefice avea acest bărbat? În ce voia s-o transforme? Scutură din cap pentru a alunga imaginile care îi reveneau obsedant în minte. Era ridicol, trebuia să se înfurie pe presupunerea lui arogantă că trebuia doar să pocnească din degete și ea se va afla sub vraja lui.

Cassy trebuia din nefericire să admită că era foarte aproape de asta. Era aproape șocată de forța reacțiilor ei. Nu mai simțise niciodată asta pentru veun bărbat. Visele ei începură să se amestece. Ar fi trebuit să-l urască, dar n-o făcea.

A doua zi dimineață, Cassy luă autobuzul spre Wells să discute cu avocatul bunicului.

Discuția îi confirmă ceea ce îi spusese și bunicul, că nu-și putea permite să plătească în continuare chiria, iar James putea solicita redobândirea proprietății și evacuarea bunicului.

– Am luat legătura cu avocații lui sir James în privința posibilității ca să se accepte o chirie statutară, dar mi s-a spus că din cauză că bunicul tău n-a făcut niciun fel de reparații mari și a lăsat proprietatea să se deterioreze, nu vor să ia în calcul o asemenea posibilitate.

– Și dacă am face reparațiile?

– Bunicul tău m-a rugat să fac calculele. Avocatul luă o fișă. Am obținut niște calcule estimative, repararea acoperișului, înlocuirea ferestrelor, înlocuirea parchetului...

Cassy îl rugă să se oprească.

– Se pare că va fi destul de costisitor.

– Cu siguranță, miss. Regret, dar dacă nu aveți o sumă considerabilă la dispoziție, nu prea puteți face nimic.

Autobuzul își croia drumul spre casă, iar Cassy avu timp să se gândească. Avea niște economii care i-ar fi ajuns doar pentru repararea acoperișului, nu mai mult. Iar să facă un împrumut îi era imposibil dacă rămânea acasă.

Dar va trebui să rămână aici. O va suna pe Rhoda imediat ce va ajunge acasă și-i va spune. Rhoda se va supăra, dar va trebui să înțeleagă că nu avusese de ales.

Bunicul avea nevoie de ea acum. Era bătrân, fragil și nu putea fi lăsat singur doar cu Jenkins și cu Fishy care erau la fel de bătrâni.

Privi pe fereastra prăfuită a autobuzului fără a putea să regrete hotărârea luată. Era o zi frumoasă de primăvară strălucitoare și însorită și singurii nori de pe cer păreau din vată. Autobuzul urca dealul de la Coombe Bradley și-și croia drum spre stația din fața oficiului poștal.

Satul arăta grozav– grădinile îngrijite erau pline de lalele, castanii erau în floare. Cine mai avea nevoie de Central Park? Iar ea nu era o persoană obișnuită, toată lumea o cunoștea.

Chiar când coborî din autobuz o veche prietenă o opri pentru a o pune la curent cu cele mai recente bârfe din localitate.

– Ți-o amintești pe Margaret Liddle? Roșcata care avea papetărie la Dorset? Ei bine, fratele ei... se opri pentru că ieși cineva din oficiul poștal. Cassy își ridică privirea și-l văzu pe James care-i zâmbea.

– Bună ziua, doamnelor. Cassy, am sperat să te văd, vrei să te duc undeva?

– Oh, nu ...nu este nevoie ...

– Te rog, insist chiar.

De ce zâmbetul lui o dezarma imediat și o făcea să se abată de la drumul ales? Știa prea bine că următoarea duzină de oameni cu care se va întâlni Carol va fi bine informată că sir James o conducea pe Cassy Durward cine știe unde. Iar Betty, soția șoferului lui sir James, le va spune tuturor că James și Cassy cinaseră împreună cu o seară în urmă.

Mașina sport a lui James fusese parcată în apropiere, iar Cassy mângâie cu privirea superbul exemplar. Era, fără îndoială, o mașină puternică, la fel ca proprietarul ei. În interior, era cald și mirosea a piele nouă.

– Cassy, îi spuse el după ce o lăsă să se așeze și să-și lege centura. Am un mic dar pentru tine.

Cassy îl privi ciudat când se aplecă spre bancheta din spate și scoase de acolo o cutie pe care i-o dădu.

– Ce este? îl întrebă suspicioasă.

– Deschide și vezi.

Ea ridică încet capacul și scoase hârtia de ambalaj din interior. Văzu figurina de Sevres. Îl privi uimită.

– N-o pot accepta.

– De ce nu? Ai avut dreptate, trebuie să recunosc. Am dus-o ieri la Sotheby și mi-au confirmat că este un fals. Te rog s-o primești, împreună cu mulțumirile mele că m-ai salvat de rușinea de a fi descoperit secretul de un expert puțin mai discret decât tine.

Cassy își coborî privirea asupra statuetei din mâna ei. Era foarte reușită, o copie a lucrării făcută de un maestru. Figurina avea ochii lăsați în jos cu sfială, era grațioasă și naturală. I-ar fi plăcut s-o aibă. O înfășură în ambalaj.

– Mulțumesc, spuse, cedând tentației.

– Așadar nu-ți displace să primești cadouri de la mine? o necăji el.

– Atâta timp cât nu ceri nimic în schimb, nu.

– Ce atitudine cinică! Cum aș putea cere ceva în schimb?

Ea îi aruncă o privire rece. Acest bărbat îi răstălmăcea cuvintele!

– După ce ai spus acum două seri....

– Ți se par prea direct? Ai dori să fii curtată cu flori, să te flatez? Să mă prefac îndrăgostit de tine?

– Nu, sigur că nu.

– Cred, draga mea, că este mai bine chiar de la început să

știm pe ce poziții ne aflăm.

Cassy îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Ce te face să crezi că aș vrea să mă mărit cu tine?

James începu să râdă forțat.

– Pentru că ești o Durward și familia asta s-a căsătorit întotdeauna pentru bani.

Ea clipi des, incapabilă să-i răspundă imediat.

– Nu este adevărat! ripostă în cele din urmă.

– Nu? Ce zici atunci de tatăl tău, onorabilul William Anthony Durward? N-a putut obține titlul ani întregi până nu s-a căsătorit cu o tânără și bogată moștenitoare, dar nu i-a luat prea mult să-i risipească averea. Când au murit în accident, nu aveau nici după ce bea apă.

Cassy roși, amintindu-și acele articole oribile din ziare, pe care la vremea aceea le considerase minciuni.

– Apoi bunicul tău, continuă James cu sarcasm. A jucat toți banii până la douăzeci și cinci de ani, apoi a considerat că a venit vremea să se așeze la casa lui și s-a însurat cu bunica mea, Elizabeth.

Ochii ei aruncară flăcări.

– Bunicul o adora!

– Și ea l-a adorat! Nu voia să audă vorbindu-se rău despre el. L-a convins pe bunicul s-o lase să se mărite cu el. A dus-o la Monte Carlo în luna de miere, i-a cheltuit toți banii la cazinou, toată renta pe un an. În cele din urmă, ea a trebuit să admită

că bunicul avusese dreptate.

– Minți! protestă Cassy cam fără convingere.

– De ce aș minți? Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Fisher! Femeia asta i-a fost devotată.

Între timp, el oprise în fața casei bunicului, iar ea vru să scoată centura și să scape fugind în casă, dar el venise să-i deschidă portiera.

– Când te mai văd? o întrebă.

Ea îl înfruntă.

– Nu ne mai vedem.

– Nu cinăm mâine seară?

– Nu, mulțumesc.

– O, draga mea, renunți deja? Te temi de o înfrângere?

Ridică bărbia cu demnitate, sfidându-l.

– Nu, deloc. Nu există niciun risc.

– Nu? Atunci să vedem ce se mai întâmplă, da?

Cassy trase aer în piept.

– Sir James vreau să înțelegi foarte clar că nu am intenția să am vreo relație cu tine. Acum, te rog să mă lași să plec.

– N-ai uitat nimic?

Cassy îl privea fără să înțeleagă.

– Ți-am oferit un cadou.

– Mulțumesc, răspunse Cassy, dar m-am răzgândit, nu vreau să-l acept. Bună ziua, sir James.

El zâmbi satisfăcut.

– Bună ziua, miss Durward.

Cassy porni în fugă spre cărăruia din grădină, apoi se opri să-și caute cheia în poșetă.

Intră și se duse direct în camera ei unde se aruncă pe pat și-și îngropă fața în pernă.

Cuvintele lui îi răsunau în minte. O mințise. Și totuși... brusc, câteva lucruri începură să prindă contur în mintea ei, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă în copilărie, lucruri pe care oamenii începuseră să le vorbească, apoi se opriseră. Începu să realizeze că jocurile de noroc ale bunicului consumaseră mult timp și bani. Când se va întoarce bunicul va discuta cu el. Era timpul să afle adevărul.

Mașina lui ajunse acasă spre seară și se grăbi să-l întâmpine pe cărare. Văzu că Michael Farrell era cu el. Ezită la început dar apoi observă că se întâmplase ceva rău.

– Bunicule! Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

– A, miss Durward, o întâmpină Michael cu un zâmbet. Mă tem că nu se simte bine deloc.

Cassy îl privi rece.

– Și de ce nu mi-ai telefonat, sau măcar să-i aduci un doctor, în loc să-l aduci tot drumul în starea asta?

– A insistat..

Cassy îl ignoră și-l ajută pe bunic să coboare din mașină. El se sprijini de brațul ei de parcă deodată ar fi început să simtă anii pe care-i avea. În cele din urmă, se lăsă greu în fotoliul

său, preferat.

– Să-ți aduc ceva, bunicule?

– Puțin... puțin brandy.

Cassy se grăbi să-i toarne băutura.

Michael îi urmase în salon și-și turnă și el brandy.

– Îmi pare rău, miss Durward, murmură el. Am încercat să-l conving să nu facă această călătorie.

– Puteai să-mi telefonezi!

– N-a vrut să audă asta!

– Știu că uneori poate fi încăpățânat.

– Mă tem că da. Ce vei face? Vei chema un medic?

Cassy privi peste umăr spre bunicul. Acesta stătea cu ochii închiși, în fotoliu. Cassy se încruntă. Uneori bunicul dramatiza situația sa, dacă asta îi convenea. Dar Cassy nu voia să riște.

– Da, îl voi chema. Se aplecă și-i atinse ușor brațul bunicului: bunicule, îl chem pe doctorul Marshall?

– Fă așa cum consideri, îi spuse el.

Faptul că bunicul capitula așa de ușor îi dădu de gândit. Se grăbi la telefon.

***

Verdictul doctorului Marshall n-o liniști de fel.

– Este foarte bine pentru vârsta lui, dar având aproape optzeci de ani, ar trebui să ia totul mai ușor. Dar mai ales să renunțe la țigări.

Cassy îl privi lung.

– Cred că glumiți...

– Da, știu că este un încăpățânat, dar trebuie să aibă grijă de el. Când vrei să te întorci la New York?

– Nu mă mai întorc. Am venit aici doar pentru câteva zile, dar m-am hotărât să rămân. Bunicul are nevoie de mine.

Doctorul încuviință.

– Bine, foarte bine. Nu este nimic serios de data asta, dar nu se știe niciodată. Mai trec mâine să văd cum se simte.

– Bine, vă mulțumesc pentru vizită.

Imediat după plecarea lui apăru Michael.

– Ce-a spus doctorul?

– Că trebuie să se odihnească. Bunicule crezi că poți urca scara să te duci în camera ta? Ar trebui să stai întins.

– Nu. Lasă-mă să stau aici, mă simt bine. Un alt brandy poate?

– Nu cred că ar fi bine.

– Asta ți-a spus țapul ăla bătrân? Nu știe ce vorbește. Noi bem doar brandy medicinal.

Michael nu voia să plece și Cassy fu astfel forțată să-l invite la masă. Nu putea face altceva decât să se poarte civilizat cu el în timpul mesei, cu toate că nu se putea plânge de manierele

lui. Nu-i plăcea felul în care îi examina trupul și mișcările.

În timpul mesei a încercat să scape sub pretex că vrea s-o ajute pe Fishy la bucătărie. Era încă intrigată de spusele lui James. O privi pe Fishy care usca farfuriile. Ce secrete vechi de cincizeci de ani se ascundeau sub acest chip placid?

– Câți ani aveai, Fishy, când ai venit să lucrezi pentru bunicul? o întrebă curioasă.

– În jur de paisprezece, spuse Fishy. Mătușa Emily era bucătăreasă în Casa cea Mare.

– Da, știu. Ai vrut vreodată să mai faci și altceva?

– Nu. Ce să fac, să muncesc în fabrică? Pusesem deja ochii pe Harry al meu, șoferul lordului Bradley.

– Asta era înainte de căsătoria bunicului?

Fishy încuviință.

– Da, deși miss Elizabeth era aici tot timpul, lordul Bradley și sir Giles erau buni prieteni. Desigur, asta a fost înainte...

– Ce vrei să spui?

Figura menajerei se întunecă.

– Parcă ai venit aici să mă ajuți la spălatul vaselor...

Cassy începu să râdă.

– Putem munci și discuta în același timp. Sir Giles n-a fost încântat că sora lui s-a măritat cu cel mai bun prieten?

– Nu chiar, recunoscu Fishy.

– De ce nu?

Fishy oftă.

– Nu-mi mai pune astfel de întrebări, miss Cassy, o imploră femeia. Am păstrat tăcerea anii aceștia...

Cassy o strânse în brațe.

– Nu te supăra, Fishy. Nu crezi că sunt destul de matură ca să știu tot adevărul?

– De la bunicul tău ar trebui să-l afli...

– Bunicul trăiește în lumea lui, îi spuse Cassy. Cred că nu mai știe care este adevărul.

Fishy încuviință tristă și se așeză în fotoliul de trestie.

– Bine, miss Cassy, îți voi spune.

Cassy o așteptă să înceapă.

– Lordul Bradley era un tânăr care știa ce vrea. I-a lipsit mult tatăl său, mai ales pentru că și mama era o femeie foarte slabă. Chiar înainte de majorat a făcut datorii foarte mari la cămătari. Odată ce și-a primit moștenirea, nimeni nu l-a mai oprit, iar banii i s-au scurs printre degete. Bătrânul Clayton, tatăl lui sir Giles a încercat să-l ia sub aripa sa, dar fără folos. N-a făcut decât să-i ofere lui miss Elizabeth șansa să se îndrăgostească de el. Era o tânără zglobie, plină de viață, râdea mult. Bătrâna își șterse o lacrimă. Tatăl ei a hotărât să intervină, dar era prea târziu; nimeni n-a putut s-o oprească să se mărite cu dragul ei Edwin, indiferent cât au încercat. N-am văzut o mireasă așa de fericită. Dar încet, încet el i-a frânt inima. N-am fost de acord cu ce a făcut ea; biserica spune că este un păcat. Mi-a lăsat un bilet; pe atunci eram camerista ei,

când s-a mutat din Casa Mare. Nu l-am găsit decât după ce ea n-a mai fost printre noi. Nimeni n-a știut unde a plecat. El n-a aflat decât după ce s-a terminat și a plâns cu lacrimi de crocodil la mormântul ei.

Femeia a deschis un sertar în care se afla un medalion mic din argint cu fotografia unei fete mai tânără decât Cassy, un chip inocent, vulnerabil.

– Oh, murmură Cassy, cât era de frumoasă!

– Este adevărat, spuse și Fishy privind fotografia cu tristețe. Parcă a fost ieri. Ei bine, încheie ea, lacrimile nu ne vor ajuta să ne facem treaba, bombăni ea. Gata, să ne apucăm de treabă.

Cassy nu mai insistă. Urcă scara adâncită în gânduri. Era ca și cum lumea s-ar fi întors brusc cu josul în sus. Ceea ce-i spusese bunicul despre felul în care fusese înșelat era doar o minciună, iar ceea ce scriseseră ziarele despre părinții ei se dovedise adevărat. Ea trăise până în acest moment cu convingerea că familia ei nu avea bani, dar își păstrase mândria și onoarea. Acum nici acaestă credință nu mai era valabilă.

Când ajunse în holul slab luminat, îl văzu cu uimire pe Michael Farrell.

– A, ai ajuns, frumoaso, exclamă el cu aceeași privire insolentă.

Cassy strânse balustrada cu putere.

– Așa se pare, îi răspunse cam fără chef.

El începu să râdă.

– Ce limbă ascuțită ai! Dar ar fi bine să n-o folosești cu mine!

Cassy pufni disprețuitor.

– Dacă nu-ți plac manierele mele, știi prea bine ce poți face!

Cassy încercă să treacă pe lângă el, dar bărbatul îi blocă drumul.

– Știi, Cassy, cred că este momentul să avem o mică discuție.

– Nu cred că am avea ceva de discutat.

– Nu fi așa de sigură! Există acea ipotecă pe casă. Ca să nu mai vorbim de banii pe care mi-i datorează bătrânul.

Cassy îl înfruntă.

– Bunicul îți datorează bani? Nu cred!

– De ce nu-l întrebi?

Siguranța ei se diminuă în fața chipului sigur de sine, cu toate acestea ea ridică bărbia sfidător.

– Cât îți datorează?

– Patruzeci de mii de lire.

– Poftim? Cassy simți că-i tremură picioarele.

– Pentru ce ar fi putut bunicul să împrumute suma asta de la tine?

El zâmbi sarcastic.

– Știi că bunicul tău are o mică slăbiciune, iar eu l-am încurajat să și-o cultive. Iar afacerea cu caii nu s-a dovedit

profitabilă pentru el. Dacă ai fi puțin mai binevoitoare cu mine...

– Crezi că asta mă poate face să mă mărit cu tine?

El își plimbă privirea pe trupul ei.

– Cred că da. De ce nu? Doar nu vrei să vezi un bătrân la închisoarea datornicilor!

Cassy încercă să-l împingă ca să poată trece de el, fiind furioasă peste măsură. Dar Michael o opri țintuind-o de perete.

– Dacă bunicul ar fi știut ce pui la cale...

El începu să râdă.

– Dar tu nu-i vei spune. De ce să-l mai superi? De altfel, de unde să iei toți banii ăștia?

Ea tresări. Patruzeci de mii de lire!

– Așadar, frumoasa mea nu ai nicio șansă, nu? Știu că ai impresia că ești prea bună pentru mine, dar îmi face plăcere să te învăț ce este respectul. Ești o femeie frumoasă. Michael întinse mână spre ea. Mda, chiar foarte frumoasă.

Cassy îngheță de repulsie, dar se forță să-i înfrunte privirea.

– Mi-e silă de tine, îi spuse pe un ton atât de aspru încât ar fi făcut și vopseaua să se cojească de pe perete.

El pufni în râs, dar îi dădu drumul. Bunicul care se afla în salon ridică privirea văzând că dă buzna.

– A, iată-te, draga mea! Ce fată bună ești că o ajuți pe Fishy, când știu că ai fi vrut să te afli în altă parte cu altcineva!

Ea închise ușa, se rezemă de ea abia recăpătându-și respirația, încercând să-și controleze emoțiile. Cum să se supere pe bietul bunic? Indiferent ce făcuse, îl iubea; era bătrân și fragil. Când era mică și-și dorise o pisicuță, el îi adusese una ascunsă într-o cutie de carton. Iar când începuse să călărească poneiul, tot el fusese singurul care o supraveghease și o aplaudase.

Se forță să-i zâmbească.

– Îmi place s-o ajut pe Fishy, insistă ea, prefăcându-se veselă.

Bunicul îi făcu un semn cu ochiul.

– Cred că știu ce este, nu te lași prea ușor...ai dreptate, trebuie să ții la valoarea ta. Ei bine ce crezi de asta?

Cassy îl privi lung.

– Despre ce să cred, bunicule?

– Mă refer la Michael, desigur. Nu vreau să te influențez în vreun fel, dar aș vrea să știi că nimic altceva nu m-ar putea face mai fericit.

Ea oftă prelung. Michael avea dreptate, știa că ea nu-l poate dezamăgi. Trebuia să găsească singură o cale să iasă din această încurcătură. Dar cum? Patruzeci de mii de lire constituiau o sumă!

Se deschise o ușă în spatele ei și Michael intră în încăpere, cu ochii strălucind. O privi lung, apoi i se adresă bunicului:

– Ei bine, Edwin, văd că te simți bine, așa că te las. Te mai

sun mâine, să aflu cum te simți.

– Dar deja mă simt bine, îi spuse bunicul. Ești sigur că trebuie să pleci acum? N-ar fi mai bine să mai stai puțin? Tu ce zici, Cassy?

– Sunt sigură că Michael știe cât de binevenit este în această casă.

– O, ești foarte amabilă, Cassy, îi spuse el cu zâmbetul lui perfid. Din păcate chiar trebuie să plec, am probleme cu supravegherea grajdurilor.

Oricum, ne vedem curând. Din privirea lui citi că putea lua asta ca un avertisment.

– Bine, Michael, atunci... la revedere, spuse bunicul întinzându-i mâna.

Cassy te va conduce la ușă.

– La revedere, Edwin, ai grijă de tine. Cei doi dădură mâna, iar Cassy ieși pe hol urmată de Michael.

– Vezi? Bunicul tău mă consideră ginerele ideal!

– În acest caz îl așteaptă o mare dezamăgire, ripostă Cassy.

– Ei, nu te grăbi cu astfel de verdicte, o sfătui el pe același ton amenințător. Asta doar dacă pui mâna în foarte scurt timp pe o avere...

– Cât de scurt? întrebă Cassy.

– Să zicem mâine seară? Mi-a venit o idee să te scot undeva. Să sărbătorim logodna.

Ea ezită simțind că i se usucă gâtul. I-ar fi plăcut să-i poată

spune exact unde să se ducă, dar nu-și putea permite, deocamdată.

– Foarte bine, reuși să spună. O să-ți comunic mâine seară ce am hotărât.

Capitolul 6

Era seara târziu când reuşi să adoarmă un somn tulburat de coşmaruri care n-o părăsiră nici măcar dimineaţa la trezire. De unde putea să obţină cei patruzeci de mii de lire, şi banii pentru arenda casei? Pe moment se gândi s-o abordeze pe Rhoda, sau măcar pe Craig, dar n-o putea face. De unde să le înapoieze banii?

Exista o singură persoană care avea foarte mulţi bani, şi aceea voia ceva de la ea. James voia să-i devină amantă. Se întinse din nou în pat sprijinindu-se de perne şi închise ochii. Cu o zi în urmă îl respinsese fără nicio ezitare, dar acum...

Cu o zi în urmă îl considerase reprezentantul unei familii de ticăloşi nemernici; acum însă ştia că ei fuseseră cei cu bune intenţii. Asta modifica esenţial relaţia lor, de parcă s-ar fi aflat amândoi pe un balansoar care pe el l-ar fi ridicat în slăvi, iar pe

ea ar fi îngropat-o.

Oare ar mai deveni amanta lui dacă nu s-ar pune problema banilor?

Recunoscu apoi că tentația ar fi fost la fel de mare. Știa că James nu era chiar îndrăgostit de ea, dar era foarte atras fizic. Oare asta era de– ajuns?

Întotdeauna crezuse că numai o implicare sentimentală puternică ar putea s-o ducă la o asemenea relație. Dar atracția pe care o simțea față de James era ceva ce nu mai cunoscuse, ceva dincolo de imaginația ei, ceva ce se desfășura după propriile reguli.

Dacă n-ar fi fost banii ar fi putut ignora bârfele și s-ar fi lăsat în voia plăcerilor în a căror lume James o introdusese pentru foarte puțin timp. Dar problema banilor era mai delicată. Cum putea să-i ceară o asemenea sumă, chiar când accepta să-i fie amantă?

Astfel, singura alternativă rămânea căsătoria cu Michael Farrell. Un val de greață o cuprinse doar când își aminti cum o privea, cum o atinsese. Va trebui să se lase în voia acelor mâini lacome, prețul salvării bunicului de propriile nesăbuințe, pentru ca acesta să-și trăiască ultimii ani în pace și demnitate.

***

Și natura simpatiză cu ea; plouă toată ziua. Cassy își petrecu ziua în camera ei, în fața ferestrei, privind spre grădină, încercând în van să găsească altă cale de a-și rezolva problemele. Spre seară ajunse din nou la aceeași concluzie că trebuia să se împace cu soarta. Avea inima grea, când începu să se pregătească de cină.

Rochia neagră fusese adusă de la curățătorie și-și ridică părul în vârful capului; apoi rămase privindu-se în oglindă. De ce nu găsești o soluție? se adresă imaginii din oglindă. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem în secolul douăzeci! Astfel de lucruri nu se mai întâmplă. Dar blonda din oglindă nu-i răspunse, așa că se duse jos.

Michael stătea pe un fotoliu, cu un pahar de whisky în mână.

– O, ce frumoasă ești! exclamă satisfăcut.

Ea îi aruncă o privire rece.

– Mergem?

– Desigur. Noapte bună, Edwin. Stai liniștit, îți aduc nepoata înapoi.

Bunicul zâmbi mulțumit.

– Mergeți și distrați-vă, le spuse cu inocență.

Cassy se aplecă să-l sărute pe obraz.

– Noapte bună, bunicule, îi spuse abia ascunzându-și durerea. Ne vedem dimineață. Apoi se întoarse spre Michael și-l lăsă s-o ia de braț.

– Mă bucur că ești o femeie rațională, remarcă el îndreptându-se spre aleea care ducea în fața casei. Ar fi fost păcat să-i dai motive de îngrijorare.

– Așa este, confirmă ea, uitându-se spre mașina cu care venise Michael. Era o mașină sport de două persoane. Nu cred că voi putea respira într-o astfel de mașină, murmură ea.

– Este greu să urci în ea apoi, după ce te așezi lucrurile se schimbă, o să vezi, o liniști el deschizându-i portiera mașinii. Vezi ce motor grozav are? Îi oferi toate detaliile tehnice care pe ea n-o interesau defel.

Cassy se prinse cu mâinile de marginile scaunului când el prinse o viteză mult prea mare și se simți amețită.

– Nu este nevoie să-mi demonstrezi, te cred pe cuvânt, îi spuse când indicatorul arătă două sute de kilometri la oră.

El începu să râdă.

– Nu trebuie să-ți faci probleme, îi spuse, sunt un conducător excelent. O să mergem într-un loc frumos, în josul râului. Este ceva exclusivist, trebuie să faci rezervări înainte, dar sunt în relații excelente cu patronul, așa că ne va oferi o masă.

Din fericire cele spuse de el nu necesitau răspuns. Cassy se rezemă de spătarul banchetei urmărind peisajul care se derula prin fața ei. Cunoștea zona și de aceea n-a fost uimită când a văzut acel han de pe malul râului, unde venise cu James.

– Am ajuns, o să-ți placă aici.

– Posibil, am mai fost aici, îl informă foarte satisfăcută.

Majordomul o recunoscu și-i zâmbi, invitându-i să intre.

Michael trebui apoi să acosteze un ospătar,

– Pardon, monsieur, mă întorc imediat, îi răspunse acesta grăbit.

Cassy îl ignoră pe Michael, care îl aștepta impacientat pe chelner.

– Scuzați-mă, sir, aveți masă rezervată?

– Nu chiar, zise acesta scoțând un portofel burdușit din buzunar, dar chelnerul îl opri cu un gest ferm:

– Scuze, sir, dar nu avem nicio masă liberă în seara asta.

Michael scoase o bancnotă pe care care o flutură pe sub nasul chelnerului.

– Unde este patronul? întrebă Michael observând că omul nu este impresionat de ea.

Claude, șeful de sală își făcu apariția.

– Este vreo problemă, sir?

– Niciuna dacă găsesc o masă.

– Regret... spuse omul, apoi când o zări pe Cassy atitudinea lui se schimbă. O, mademoiselle. Bine ați venit la Mermaid! Sigur că vă găsesc o masă. Vă rog, urmați-mă.

Cassy zâmbi ironic văzând chipul lui Michael care privea nedumerit. Restaurantul nu era aglomerat, dar prima persoană pe care o văzu fu James. Inima ei începu să bată mai tare.

James se afla la o masă cu doi bărbați și trei femei. Cassy nu-și putea lua privirea de la el. Una dintre femei era mai în vârstă, dar celelalte două erau tinere și fără îndoială frumoase, dar întrucât le admira în egală măsură pe amândouă, Cassy nu putea spune care era însoțitoarea lui.

El ridică privirea, o văzu și zâmbi cu cinismul său obișnuit. Cu efort, Cassy făcu încă un pas, urmându-l pe Claude.

Când ajunse la masa lui James, el se ridică politicos.

– Bună seara, miss Durward. Ce surpriză plăcută!

Cassy ridică mândră bărbia, sfidându-l.

– Bună seara, sir James, îi răspunse rece. Ochii lui negri îl străfulgerară pe Michael, pe care-l privi disprețuitor. Aș vrea să ți-l prezint pe...

– Nu este nevoie de prezentare, interveni Michael, întinzându-i mâna. Ne-am cunoscut.

James ignoră mâna întinsă.

– Probabil, spuse el distant.

Cassy simți cum obrajii i se colorează brusc. Îl luă pe Michael de braț.

– Vino, masa noastră este gata.

Îl urmară pe Claude într-o altă zonă a restaurantului. Cassy se așeză cu spatele la James, dar realiză aproape imediat că îl vedea reflectat într-o oglindă de pe peretele opus. Chelnerul le aduse meniul, iar ea făcu alegerea la întâmplare, simțind privirea lui James asupra ei.

– Ce vin preferi? Alb sau roșu? repetă Michael întrebarea.

– Oh...Cassy realiză că uitase ce comandase. Alege tu, îi spuse.

El încuviință, privind-o lung, dar Cassy nu-i acordă nicio atenție. Îl studia pe James în oglindă, observând de câte ori le zâmbea tinerelor care erau la masa lui. Tinerele erau vrăjite de el și Cassy simți gelozie. Nu era de mirare că era atât de plin de sine.

Cassy întoarse repede capul când observă că James o privea.

Începu să mănânce deși abia observa ce anume, iar singurul comentariu pe care-l făcu în privința vinului, a fost că este cam tare.

Lui Michael îi plăcea și comandă și a doua sticlă. Acestea se adăugau la wiskyul pe care-l băuse cu bunicul și obrajii i se cam coloraseră.

Părea că nici nu observă cât este de distrată și-i repeta anecdote din cariera lui legată de cai, presărându-le cu nume. Cassy nu-l asculta. Brusc el privi disprețuitor spre locul în care se afla James.

– De unde-l cunoști pe individul ăla, Clayton?

Ea își ridică privirea surprinsă.

– Nu-l cunosc prea bine.

– Și atunci de ce naiba se uită mereu la tine?

– N-am idee, spuse Cassy amestecând zahărul din cafea.

– Ar fi mai bine să-mi spui adevărul, iubito, o atenționă el. N-aș vrea să aflu că umbli cu amândoi. Hei, chelner, strigă el, adu-mi un brandy mare.

Cassy îl privi disprețuitor.

– Nu uita că trebuie să conduci spre casă, îi aminti ea. Nu crezi că ai băut cam mult?

– Iubito, nu mă dădăci, nu ne-am căsătorit, deocamdată.

– Nu, și nici n-o vom face, spuse ea furioasă.

Michael pufni în râs.

– Ai personalitate, știu, dar îmi place o astfel de femeie. O femeie frumoasă este ca o iapă de curse.

– Chiar așa?

El zâmbi ignorând tonul ei rece.

– Știi cred că o să devenim celebri împreună, îi spuse el expansiv.

– Nu mă îndoiesc, îi răspunse Cassy. Iar acum aș vrea să plec.

– Cassy, iubito...

– Mă cheamă Cassandra. Și nu sunt iubita ta. Cassy se ridică și cu un aer demn părăsi restaurantul, refuzând să se lase atrasă de existența lui James în celălalt colț al sălii.

Claude veni impacientat spre ea.

– Aveți probleme, miss?

– Nu, totul a fost perfect. Vă rog să-mi chemați un taxi.

Michael o ajunse din urmă și o prinse de braț.

– Ești o impertinentă și-ți voi aplica o lecție pe care s-o ții minte.

– Posibil, se auzi o voce din spatele lor, dar nu ești tu acela care să i-o dea.

Cassy ridică uimită privirea auzind vocea lui James.

– Te pot conduce acasă, miss Durward?

– Cine naiba te crezi ? ripostă Michael. Cassy este cu mine.

– A fost cu tine. Se pare că s-a răzgândit, spuse James pe un ton autoritar care nu lăsa loc contrazicerilor.

Dar Michael nu se lăsă nici el.

– Nu poți să ieși pe ușă pur și simplu miss "Prea plină de tine și prea înțepată” Durward, parcă? Michael o apucă de braț.

– Dă-mi drumul! Cassy încercă să riposteze, dar Michael ridică mâna s-o lovească. Reuși să evite lovitura, dar în clipa următoare el era întins la pământ și din colțul gurii îi curgea un fir de sânge.

– Michael! exclamă Cassy aplecându-se să vadă ce s-a întâmplat.

– Lasă-l, o opri James. Nu și-a rupt nimic, nu l-am lovit prea tare. James o luă de braț ajutând-o să se ridice. Vino să te duc acasă.

– Nu! se împotrivi ea. Nu înțelegi ce se întâmplă.

– O, dar cred că înțeleg prea bine, insistă James conducând-o spre ieșire. Mașina lui era parcată chiar în fața restaurantului și-i deschise portiera.

– Urcă, te rog.

Cassy se întoarse spre el.

– Și însoțitoarele tale? Nu li se va părea ciudat să dispari așa?

– Îți sunt recunoscător că mi-ai oferit scuza necesar ca să dispar. Atmosfera devenise un pic cam....competitivă.

– Tu erai subiectul, presupun? Ești cel mai arogant....

– Mi-ai mai spus-o, o opri James iritat. Acum urcă în mașină. Apoi se aplecă spre ea amenințând s-o sărute, iar singurul loc unde se putea retrage era în mașină.

James îi închise portiera, apoi urcă repede pe locul șoferului.

– Te rog să-ți pui centura.

Ea se strădui să-l asculte.

– Nu știu ce-aș putea spune despre gusturile tale, începu James după ce porni motorul. Am auzit că are bani, dar n-am observat vreodată să aibă prea mult farmec.

– Așa este, confirmă Cassy.

– Și atunci de ce cinai cu el?

– Este o poveste lungă.

– Nu mă îndoiesc.

– Poveste care nu te privește în vreun fel.

– Probabil că nu. Dar nu mi-am închipuit că este felul în care-ți place să fii tratată. Poate ar trebui să încerc să fiu și eu mai dur.

– Nu-mi place să fiu tratată astfel.

– Dar păreai foarte îngrijorată pentru starea lui de sănătate.

– Nu trebuia să-l lovești așa de tare.

– Regret, dar a fost o reacție instinctivă. Nu mă pot controla, când văd un bărbat lovind o femeie.

Cassy nu mai spuse nimic. Ce mai putea spune, de fapt? După scena din restaurant nu se mai putea mărita cu Michael, chiar dacă el mai voia s-o ia. Era una să-i accepte avansurile sexuale enervante și alta să-i accepte violența.

Cassy conchise că îi rămânea o singură alternativă. Dar dacă Michael n-o mai voia? Patruzeci de mii de lire era o sumă mare. Și asta urma să-l convingă că avusese tot timpul dreptate în privința ei, că era genul de femeie dispusă să se vândă dacă i se oferea prețul cerut. Ar fi fost o pierdere de timp să-i explice pentru ce îi trebuia, ar fi fost o scuză patetică.

Lacrimile îi inundară ochii și-și întoarse fața spre fereastră. Nu era lună, iar stelele păreau reci și îndepărtate pe cerul plumburiu. Dar în mașină era plăcut; se simțeau ca într-o capsulă spațială. Doi oameni în infinitatea nopții.

James deschisese radioul mașinii și muzica de saxofon inundă spațiul.

Cassy se surprinse urmărindu-i mâinile aflate pe volanul mașinii. Erau mâini puternice care controlau fără efort mașina aceea puternică. Mâini puternice cu degete lungi, sensibile.

Brusc, James o întrebă:

– Ți-e frig?

Ea lăsă ochii în jos.

– Nu, reuși să-i răspundă.

James începu să râdă.

– Dacă nu te-aș cunoaște bine, aș crede că ești nervoasă. Dar mi-ai spus clar că nu mă placi. Și nici nu ai intenția să te lași sedusă. Așa este?

Cassy înghiți în sec, pentru a scăpa de nodul din gât. Acum ori niciodată.

– Ai spus... începu cu glasul tremurat ... că ești dispus să plătești dacă-ți devin amantă...

– Da, probabil am spus.

– Cât ești dispus să plătești?

James nu-i răspunse imediat, dar când o făcu, îi vorbi pe un ton din care se simțea că nici lui nu-i este prea ușor.

– Cât vrei?

Cassy își înfipse degetele în palme, încât unghiile îi săpară șanțuri adânci.

– Este vorba despre casa bunicului; am înțeles că ție îți plătea chiria, începu ea cu dificultate.

– Probabil, îi răspunse James.

– Contractul expiră peste câteva săptămâni.

– Adevărat? Tu, probabil știi mai bine. Afacerile mele imobiliare sunt rezolvate de juriștii firmei. Nu mă deranjează pe mine cu detalii.

– Poate pentru tine este un detaliu, dar pentru mine este de maximă importanță. Este casa bunicului, i-aș sfâșia inima, dacă ar trebui să plece de acolo.

– Și?

– Și vreau să-l lași să stea acolo în continuare, să plătească chirie.

Un zâmbet i se ivi în colțul gurii.

– Asta este tot?

Ea trase din nou aer în piept. Trebuia să-i spună tot.

– Am nevoie de patruzeci de mii de lire.

James fluieră a pagubă.

– Te-ai apreciat la o sumă cam mare, observă el cu oarecare amărăciune.

– Vrei sau nu să-ți fiu amantă? îl întrebă cu umilință.

– La prețul ăsta va trebui să mă convingi că meriți.

Erau aproape de casă, dar James întoarse cu o mișcare bruscă mașina, ieșind de pe drum spre un pâlc de copaci.

– Unde...unde mergem? îl întrebă.

– La plimbare, îi răspunse James. Vino.

James coborî din mașină și porni cu pași mari. Cassy îl urmă, după un moment de ezitare. Se vedea că era furios după felul în care-și ținea umerii, dar era doar vina lui, se gândi Cassy cu amărăciune. El adusese primul subiectul banilor în discuție.

Cărarea pe care porniseră, ducea spre un loc unde vara se

organizau picnicuri. Consiliul local montase acolo niște bănci, iar James se așeză pe una din ele. Cassy se așeză la oarecare distanță, urmărindu-l nesigură. Era rece și i se făcuse pielea de găină.

– Văd că nu te descurci și nu știi să mă convingi, o necăji el fără s-o privească.

– Îmi pare rău, dar nu am experiență în acest domeniu.

– O, am uitat, o persiflă el. Pretinzi că ești virgină, nu? Vino încoace.

Cassy se îndreptă spre el cu inima bătându-i repede. James o luă de mână forțând-o să se așeze alături de el.

– Voi fi despăgubit dacă descopăr că m-ai păcălit?

– Nu te mint, începu Cassy.

– Nu? Ei bine nu mai este mult până voi constata singur.

James o trase spre el și o sărută. Cassy nu opuse rezistență când gura lui lacomă îi strivi buzele. James îi desfăcuse părul, care acum îi atârna liber pe umeri.

Cassy se gândi în treacăt că ar trebui să opună rezistență măcar formal.

Îl lăsă să-i lase jos de pe umeri bretelele de dantelă ale rochiei, dezgolindu-i sânii. Apoi, James murmură:

– Frumos...

Cassy simțea că amețește când James o ridică pe genunchi și-i ridică rochia. Cassy se înfioră, dar nu putea face nimic să-l oprească. Dacă James voia să facă dragoste cu ea chiar în

momentul acela, trebuia să-l lase, dar el se opri și o privi lung:

– Nu cred că este locul potrivit unde să putem continua, murmură el. Am un pat foarte confortabil acasă...

Ea scutură din cap.

– Nu...

– Nu? zise James nervos. Se ridică. Desigur, zise el cinic, vrei să-ți primești banii întâi. James își vârî mâinile în buzunare și se depărtă de ea. Parcă ai spus patruzeci de mii?

Cassy nici nu îndrăznea să-l privească. Lăsă capul în jos și spuse:

– Da, patruzeci de mii.

Fără să-l privească, reuși doar să-i șoptească:

– Da.

James îi întoarse spatele.

Ea se strădui să-și aranjeze rochia cât mai repede, să stăvilească lacrimile de umilință care-i invadaseră ochii.

– Foarte bine, spuse James, îi vei avea. Dar nu sunt de acord cu restul termenilor.

Ea ridică privirea alarmată.

– Dacă accept ca bunicul tău să-mi plătească chirie nu voi mai putea să-l dau afară din casă. Atunci ce te mai oprește să încalci înțelegerea noastră și să dispari cu banii la New York?

– N-aș... n-aș face asta, promise ea în disperare de cauză.

El începu să râdă.

– O, acești ochi frumoși abia așteaptă să mintă! Dar nu voi

avea pic de încredere în tine, draga mea. Bunicul tău poate rămâne în casă chiar și fără să plătească acea chirie, nu-l voi evacua. Mai precis nu voi face asta atâta vreme cât îmi vei face pe plac.

– Și dacă… dacă… nu fac asta? reuși să întrebe Cassy.

– Ar fi bine să ai grijă, o avertiză el. Imediat ce ajunge cecul la banca ta, te rog să te muți la mine.

– Dar nu se poate….adică… toată lumea va ști astfel ce se întâmplă.

El începu să râdă și o prinse în brațe, oprind-o să protesteze.

– Sigur că vor afla. Doar îți plătesc o sumă foarte mare, este o parte a dreptului pe care-l dețin asupra ta. Normal că va trebui să fiu invidiat de toată lumea.

– Drept asupra mea? Cassy încercă să se desprindă din brațele lui. Așa îl numești?

– Cum altfel? Și ar fi bine să ții minte asta, draga mea. Îmi aparții, atâta vreme cât voi dori asta. O să-ți mai dau și alți bani ca să nu ai altceva de făcut decât să arăți bine; nu-ți va fi prea greu, de altfel.

– Și când te vei plictisi de mine?

El ridică din umeri, indiferent.

– Poți face ce dorești. Să-ți găsești un soț bogat. Ceea ce te voi învăța va fi mai mult decât ce-mi oferi tu.

– Și bunicul?

El începu să râdă.

– Aș putea încheia un contract nou de închiriere cu el.

– Spui asta de parcă....

– De parcă?

Cassy își îngropă fața la pieptul lui.

– Știi ce vreau să spun, murmură .

– Știi, nu cred că ești făcută pentru astfel de lucruri, draga mea. James își vârî mâinile în părul ei des și lung, forțând-o să-l privească.

– Dacă nu te-aș fi lăsat atunci....te-aș fi avut pe degeaba, nu?

– Nu, protestă ea slab.

– Ba da, așa ar fi fost. Ai noroc că-mi doresc mai mult decât o noapte alături de tine, Cassy. Vreau să mă trezesc alături de tine și să-ți simt trupul cald, moale și dornic să mă accepte...

James o sărută cu patimă. Cassy își spuse că trebuia să evite să se îndrăgostească de el. Era un bărbat arogant și cinic, care-i spusese foarte clar ce dorea de la ea.

Cassy se desprinse din brațele lui.

– Am putea pleca spre casă acum? îl imploră evitându-i privirea. Mi-e frig.

– Dacă dorești. Uite mai bine îmbracă haina mea ca să nu răcești.

Cassy simți mirosul de mosc și se bucură de această plăcere, ca de un drog. Era periculos să se îndrăgostească de el, își mai spuse încă o dată.

Dar pe când îl urma spre mașină, ceva anume îi spuse că bunul-simț nu avea nicio legătură cu cele întâmplate. Se îndrăgostea de el. Dar dacă ar încerca să-i spună asta acum n-ar crede-o, nu după ce i-a cerut suma aceea mare de bani. O lacrimă i se scurse pe obraz.

Capitolul 7

Cassy se temea de reacția pe care o va avea bunicul la auzul veștilor ei. Îi trecuseră cincizeci de ani din viață convins că familia Clayton era vinovată de toate nenorocirile din viața lui. De aceea va fi foarte nefericit auzind că singura sa nepoată se muta la unul din bărbații acestei familii.

Nu avea cum să mai îndulcească știrea, așa că în cele din urmă i-o comunică la micul dejun.

– Bunicule... am ceva să-ți spun.

Bătrânul o privi lung, alarmat.

– Vreau să trăiesc cu James Clayton.

Bătrânului îi trebuiră câteva secunde să digere informația.

– Un Clayton? Dar... nu cred că-l cunoști așa de bine, protestă el.

– L-am cunoscut la New York, îi explică ea.

– Ce vrei să spui mai precis, afirmând că vei trăi cu el?

Cassy trase aer în piept.

– Mă mut cu el în Casa Mare.

– Te căsătorești cu el? întrebă bunicul încruntat.

Ea reuși să râdă.

– Nu, sigur că nu. Numai fi așa de demodat, bunicule.

El o prvi indignat.

– Demodat, zici? Nu pot fi altfel, miss! Pe vremea mea, tinerii aveau și responsabilități. Nu-mi place ce se întâmplă acum.

– Bunicule, așa fac toți tinerii astăzi.

– Adevărat? Dar tu nu ești oricine. Ești o Durward, aș fi vrut să-ți amintești asta. Și i te oferi unui Clayton! Nu crezi că ar trebui să ai puțină considerație pentru ceea ce simt? După tot ce a făcut bunicul lui...

Cassy zâmbi trist.

– Bunicule nu crezi că este momentul să renunți la toate acele povești pe care mi le-ai spus?

Bunicul clipi des uluit de reacția ei.

– Nu te-a păcălit James Clayton, nu? insistă ea. Ai pierdut banii la cărți...

Bătrânul avu o atitudine hilară.

– Presupun că de la el ai aflat.

– Da, și de la el. Și este adevărul nu-i așa, bunicule?

– Păi...bunicul lăsă ochii în jos. Da, este adevărat. Este din

cauza jocurilor de noroc. Începusem să recuperez ceea ce tutorii mei...Știu că am făcut o prostie dar n-am putut să mă opresc. Nici când am pierdut...

– O, bunicule! Cassy se duse spre el și se așeză lângă scaunul lui, luându-i mâinile bătrâne în palmele ei. De ce m-ai mințit atâția ani?

Bătrânul scutură cu tristețe din cap.

– Erai fetița mea cu ochi albaștri. Nu puteam să-ți distrug visele. Iar acum mă trezesc într-o încurcătură teribilă, zise el cu glasul tremurat. Îi datorez bani lui Michael, draga mea. Am crezut că o să-ți placă și ...

– Bunicule, nu-ți face probleme. Am vorbit cu James despre asta și el îmi va da banii de care ai nevoie. Și desigur nu te va da afară din casă.

Bunicul o privi lung:

– Dar este o sumă mare, draga mea.

-Știu, Michael mi-a spus cât îi datorezi. El m-a cerut de soție, dar a trebuit să-l refuz. De fapt, sunt îndrăgostită de James.

Când spuse asta, îi tremură glasul.

– Ei bine, zise bunicul. Presupun că este serios în ceea ce te privește dacă este atât de generos. Nu pot spune că-mi place ce faci, dar după cum ai spus și tu este ceva obișnuit în zilele noastre. Bunicul o mângâie, privind-o lung: numai că n-aș vrea să fii rănită.

Cassy ridică privirea spre el.

– Nu-ți face probleme, bunicule. Totul va fi bine, îți promit. Dar nu mai ai voie să împrumuți bani de la Michael. Promiți?

– O, da, sigur că da! o asigură el fără ezitare. Am învățat lecția de-acum. Mi-a trebuit mult timp, dar de-acum nu mai cumpăr cai, nu-mi mai pot permite. Am vândut și partea pe care o dețineam în acel sindicat. Probabil voi renunța și la mașină.

– Dar ce vei face cu Fishy și Jenkins? întrebă ea îngrijorată. De unde îi vei plăti?

– O să continuăm așa. Și ei au pensii.

– Ce vrei să spui, bunicule? Nici acum nu-i plătești?

Bunicul o privi cu ochii lui mari.

– Sigur că nu! Nici nu au nevoie de bani, au tot ce le trebuie aici.

– Of, bunicule, uneori ești imposibil!

***

Fishy a fost mai directă, condamnând-o fără rețineri.

– Să trăiești cu el? Fără căsătorie? N-am crezut că voi trăi să apuc ziua asta...

– Oh, Fishy...

Femeia continuă cu aceeași indignare.

– Nu-mi mai spune Fishy! Nu mai ești Cassy a mea! Ești o străină! Ieși din bucătărie și nu te întoarce decât atunci când vei avea inelul pe deget.

Cassy o privi uluită.

– Fishy, te rog...

Dar femeia îi întorsese spatele și începuse să spele vasele.

Cassy ieși din bucătărie retrăgându-se în camera ei, așezându-se pe un fotoliu cu genunchii strânși la gură, cu inima îndurerată.

Fishy îi fusese ca o mamă, iar dezaprobarea ei era greu de acceptat. Iar reacția lui Fishy era similară cu ce va primi din partea tuturor oamenilor din localitate. Probabil îi vor zâmbi cu toții în față, dar în spatele ei vor fi multe șoapte și treptat va fi izolată social.

Singura ei satisfacție va fi când îi va scrie cecul lui Michael, însoțit de o scrisoare. Dar când se întoarse de la oficiul poștal după ce a depus cecul, stomacul i s-a încordat. Valiza era pregătită.

James va trimite mașina s-o ia, o aștepta la masă.

Fusese la Bath și cumpărase câteva rochii noi, știind că James se aștepta ca ea să facă efortul de a arăta bine. Cea pe care o alesese pentru sosirea în casa lui James era stacojie– simțea cumva că se potrivea cu noua ei poziție în viață.

Când se îmbrăcă, se privi critic în oglindă. Părul și-l ridicase

în vârful capului, apoi îl lăsase liber pe umeri. Se machiase cu măiestrie. De patruzeci de mii de lire!

Dar inima îi era strânsă și tremura de emoție. Era prima noapte din viața ei după care nimic nu va mai fi la fel. Desigur își luase măsurile de precauție necesare, căci o amantă nu trebuie să rămână însărcinată.

Dar lucrurile erau mai complicate. Îl iubea pe James. Dragostea pentru el era adevărată. Va fi mai rău dacă va trăi zi de zi cu el. Dar cum va fi după ce James se va sătura de ea? Nimic nu este mai rău ca o fostă amantă care nu știe să accepte cu demnitate sfârșitul unei relații.

Privi încă o dată camera în care crescuse, după ce auzi soneria. Greening venise! Își luă valiza și coborî. Când ajunse în hol, îi dădu valiza lui Greening, șoferul.

– Întârzii doar un minut să-i spun noapte bună bunicului.

Acesta se afla în fotoliul preferat cu un pahar de brandy în mână. Televizorul era deschis, dar el nu părea să-l urmărească. Bunicul moțăia. Rămase în prag privindu-l cu duioșie. Nu putea fi supărată pe el, cu toate că nepăsarea lui o adusese aici.

– Bunicule, îi spuse încet.

El deschise ochii. Plec. Vin mâine să te văd.

– O, bine, dacă așa vrei tu. Voi fi aici, doar nu-mi mai permit să merg nicăieri din cauza benzinei scumpe.

Dragul ei bunic! Propriile lui probleme căpătau în mintea

lui o amploare mai mare decât necazurile restului lumii. Dar în seara asta îl iubea mai mult ca oricând, pentru că n-o condamna pentru ceea ce urma să facă.

– Noapte bună, bunicule.

– Noapte bună, fetițo. Fii atentă la drum.

Ea începu să râdă.

– O să fiu, bunicule.

După ce închise ușa, ezită o clipă privind scările care duceau la bucătărie. Ar fi vrut să-și ia rămas-bun de la Fishy, dar nu suporta să citească reproșul în ochii aceia mari și triști. Se întoarse spre Jenkins.

– Păi... ne mai vedem Jenkins, îi spuse, încercând să-i zâmbească.

– Desigur, miss, răspunse omul.

– Și tu mă condamni, Jenkins?

– Viața ta privată, miss, este problema dumitale.

– Atunci, sărută-mă înainte de plecare, așa cum făceai când eram mică.

Omul îi zâmbi în cele din urmă.

– Noapte bună, miss.

Cassy înghiți de câteva ori pentru a scăpa de nodul din gât.

– Noapte bună, Jenkins și .... mulțumesc, îi spuse.

Greening o aștepta cu portiera Rollsului deschisă. Se așeză pe bancheta din spate și mai privi o dată spre casa bunicului. Nu pleca departe, dar simțea că pleacă peste mări și țări.

În câteva minute au ajuns. Mașina a intrat pe porțile de fier forjat, apoi a pornit pe aleea din fața casei.

James veni s-o întâmpine pe treptele casei. Și el preferase să onoreze sosirea ei în felul său. Se îmbrăcase cu o jachetă specială de dineu cu cravată albă. Îi deschise portiera și o ajută să coboare.

– Bună seara, draga mea, mă bucur că ai ajuns.

– Aveam de ales? ripostă ea.

– Ți-ai primit banii.

– Da. Aș prefera să intrăm, mi se pare cam rece aici.

– Desigur. Greening îți va duce bagajul în camera ta, iar camerista va despacheta.

– Camera mea?

– Exact. Este lângă a mea, comunică printr-o ușă.

– Înțeleg.

– Dar nu se încuie.

– Nici nu voiam să întreb dacă se încuie, răspunse ea cu demnitate, ridicând bărbia în sus.

– Mă bucur să aud asta.

Traversară holul și ajunseră într-un salon cochet.

– Vrei să bei ceva înainte de masă?

James i se adresa cu o politețe care în contextul actual i se părea absurdă. Dar ea era mulțumită că James nu încerca să grăbească lucrurile spre ultimul eveniment al serii.

Cassy acceptă o băutură și se așeză într-unul din fotoliile

confortabile. Văzuse puțin din această încăpere la petrecere. Dar nu era la fel de grandioasă ca salonul.

Pe podea se afla un covor de Aubusson, iar mobila era capitonată cu catifea vișinie. Singurul lucru de artă din încăpere era o pendulă mare care părea mai veche de trei sute de ani.

– Am observat că admirai pendula, zise James.

– Da. De unde o ai?

– A aparținut casei. Mi s-a spus că ar fi de pe la 1705.

– Adevărat? Cine a executat-o?

– Tompion și Banger. Este din lemn de castan.

– Cred că are mare valoare.

– Puțin mai scumpă decât am plătit pentru tine, scumpa mea.

Cassy roși, evitându-i privirea. El îi pregătise un Martini sec, în stil american și începu să soarbă cu precauție.

Auziră pași pe coridor, iar Cassy își ridică încet capul spre a vedea cei doi Weimaraneri care rămăseseră în cadrul ușii.

– Îți plac câinii?

– Sigur că da.

– Veniți, atunci, le spuse James câinilor.

Aceștia intrară imediat, ca să-și primească mai întâi mângâierea stăpânului, apoi ca s-o privească pe Cassy cu ochii lor inteligenți de culoarea ambrei.

– Acesta este Donner, celălalt este Blitzen, îi prezentă

James.

Blitzen rămăsese în urmă, cam șovăitor, dar Donner venise spre Cassy, mirosind-o curios.

Cassy își trecu mâna peste capul animalului.

– Ești un exemplar frumos, îi spuse.

James începu să râdă.

– Dacă i-ai făcut o asemenea declarație nu mai scapi de el ore întregi, o preveni James. Gata de acum, plecați amândoi. Doamna Olivier o să mă certe din nou că găsește păr de câine pe covor.

Cassy privi pe sub gene cum cei doi plecară ascultători. Pentru un moment i se păruse că sesizase în James o altă persoană, diferită de ceea ce crezuse ea, care avea și căldură în glas.

Dar înainte de a spune ceva, majordomul anunță că masa era gata.

– Mulțumesc, Coleman, spuse James. Mergem, Cassy?

Sufrageria se afla în colțul de nord– vest al casei de dimnesiuni aproape egale cu biblioteca. Masa din mijloc era din lemn de trandafir, la ea puteau lua masa cel puțin douăzeci de persoane, dar în seara aceasta masa era așezată doar pentru două persoane, luminată de două candelabre de argint.

James o ajută să se așeze, apoi se așeză și el în fața ei. Pe când Coleman, majordomul lui James, le servea supa de

broască țestoasă, Cassy ridică privirea spre James:

– Totul este grandios aici, remarcă ea. Întotdeauna cinezi aici?

– De obicei, răspunse el. Nu presupune deranj mai mare decât dacă aș mânca în salon.

Majordomul se retrase, iar Cassy începu să soarbă supa în tăcere. Nu-i era foame, era prea încordată. Îl urmărea pe James pe sub gene întrebându-se dacă el simțea aceeași încordare.

James se controla perfect, iar trăsăturile lui frumoase și armonioase erau îmblânzite de umbrele aruncate de lumânări.

Pe moment Cassy se gândi să-i spună adevărul despre motivul pentru care ceruse banii, poate așa el va înțelege că nu era așa cum credea el, ahtiată după bani. Ar putea să-i spună...nu n-ar putea să-i spună nimic. Pe James nu-l interesează dacă ea îl iubește sau nu, își dorește doar o amantă care să-i placă, nu o iubită crampon. Păstră secretele doar pentru ea.

Coleman reveni cu felul doi.

– Acesta este păstrăvul nostru, îi spuse James. A fost prins dimineață.

– Tu l-ai prins? întrebă Cassy.

El încuviință.

– Nimic nu-mi place mai mult decât o oră sau două de pescuit dimineața. Este foarte relaxant.

– Mă uimește că ai timp pentru pescuit.

– Din păcate n-o pot face atât de des cum aș vrea. Călătoresc destul de mult în străinătate. Acum mi-am instalat un terminal acasă ca să pot lucra de aici.

– Înțeleg. Și mă vei lua cu tine când pleci?

– De obicei, nu.Te-ai plictisi, deoarece sunt călătorii de afaceri.

Ea nu spuse nimic, ci continuă să plimbe peștele prin farfurie pentru că nu putea mânca. Era prea nervoasă, prea încordată și de aceea bău mai mult vin. considerând că alcoolul o va ajuta să se relaxeze.

– Să mai cer o sticlă? o întrebă el.

– O, nu, ajunge, răspunse repede, observând cu uimire că sticla era aproape goală.

James întoarse sticla cu eticheta spre el și-i spuse râzând:

– Mi-ai putea spune ce vin este?

Ea închise ochii, părând a se concentra asupra savorii vinului. Era un vin echilibrat, un Chardonnay cu gust ușor lemnos...

– Este un Burgundy, sugeră ea.

– Mai încearcă o dată.

– Un Meursault?

– Nu.

Cassy deschise ochii și întinse mâna după sticlă.

– Un Montrachet! strigă ea. O, ar fi trebuit să ghicesc!

– Da, ar fi trebuit. Dar este bine să vezi că și un expert se

poate înșela uneori.

– Ți-am mai spus că nu sunt expertă. O, ce nuanță superbă are acest șerbet de portocale, adăugă ea, când Coleman le aduse desertul. Îmi place cum se face șerbetul aici. Am încercat și eu o dată dar nu mi-a ieșit.

– Cred și eu! exclamă James. Este ceva care cere multă experiență.

– Este delicios! exclamă Cassy entuziasmată. Bucătarul tău este grozav!

– Un geniu, chiar. Dacă vei fi la fel de generoasă cu complimentele, îi vei fi pe plac.

– Cred că ai mult personal aici, remarcă ea curioasă.

– Doar Coleman și doamna Boliver locuiesc în casă, îi spuse el. Ceilalți lucrează doar în timpul zilei.

– Înțeleg. Ești foarte norocos cu o casă atât de frumoasă.

El zâmbi, ridicând din sprâncene.

– M-ai iertat acum pentru că sunt proprietarul ei?

– Prespun că da, zise Cassy. Bine că n-ai transformat-o în parc de distracții sau în fermă.

– Ferească Dumnezeu! exclamă James. Vrei să te mai plimbi puțin după masă? o întrebă el.

– Sigur că da. Vinul își făcuse efectul. Nu mai era așa de încordată. Majordomul le aduse cafeaua și discutară prietenește, apoi James îi spuse:

– Ei bine, dacă ești gata putem pleca. Ne așteaptă turul

casei.

– Sunt gata. Cu o îndrăzneală pe care nu credea că o are îl luă de braț și ieșiră.

– În partea aceea sunt camerele servitorilor, îi spuse James. Aici este încăperea unde luăm micul dejun. James deschise altă ușă, vis– a– vis de salon, ca să-i arate o cameră mică, dar foarte plăcută care dădea spre grădină. Uneori, iau cina aici vara; este plăcut să stai cu ferestrele deschise, să vezi toată valea și să urmărești asfințitul. Iar acesta este un salon mai mic, continuă el deschizând ușa altei camere, unde se afla o pendulă mare.

Câinii apărură dintr-o cameră alăturată.

– Umblă liber prin toată casa? întrebă Cassy.

– Mai mult sau mai puțin. Sunt animale de pază, preferații mei. Dar desigur nu intră în camerele principale, de obicei. Uite camera aceasta o folosesc destul de rar, pentru a-mi distra invitații.

– Păcat, spuse Cassy, priveliștea de aici e splendidă.

– Știu, dar încăperea este prea mare. Aproape că ai nevoie de telefon ca să comunici cu cineva aflat la celălalt capăt al camerei.

Cassy începu să râdă și inima să-i bată mai tare realizând cât de aproape se afla de el. Lăsă privirea în jos și făcu apoi câțiva pași prin încăpere pentru a pune distanță între ei.

– Acest șemineu este făcut de Adam, spuse ea.

– Greșești, este Richard Westmacott.

James o lăsă să examineze piesele de mobilier, majoritatea din vremea lui Louis XVI.

Următoarea încăpere era sala de biliard.

James aprinse lumina și luă tacul.

– Ai jucat vreodată?

– Nu foarte mult. În America însă.

– Vino atunci să vedem ce poți, o invită James. Uite, aliniez eu bilele. El puse bilele roșii la centru, iar pe cele albe la zece centimetri de ele.

– Nu este mare lucru, spuse Cassy încrezătoare, aplecându-se să-și pregătească lovitura. Dar după ce privi de-a lungul tacului, ajunse la concluzia că fusese cam optimistă. Masa de biliard era foarte mare. Încercă să-și relaxeze umărul, apoi după ce-și mușcă buzele, lovi. Nu reuși să introducă bila în orificiul respectiv.

– Nu este mare lucru? o persiflă James. Ai fost foarte departe de acel loc.

– Nici vorbă! exclamă ea. Numai că nu sunt obișnuită cu masa asta prea mare.

– Bine, mai încearcă o dată.

James îi alinie mingiile la loc, dar nici de data asta Cassy nu nimeri.

Mai încercă o dată și reuși.

– Grozav! se entuziasmă ea. Ce zici?

– Nu e rău, însă trebuia să ridici cotul mai sus. James o prinse în brațe, aplecându-se odată cu ea asupra mesei, corectându-i poziția. Relaxează brațul, o sfătui.

Ea începu să râdă.

– Să mă relaxez?

Cu el atât de aproape, cu mâinile lui care-i atingeau umerii goi, simțindu-i răsuflarea fierbinte? Cassy simți brusc cum i se înmoaie picioarele. N-ar fi trebuit să bea vin. Lovi puternic mingea cu tacul, iar aceasta zbură peste masă, rostogolindu-se pe covor.

– Ce-a fost asta?

Cassy se întoarse spre el râzând. James era foarte aproape. Privirile li se întâlniră. El îi luă tacul din mână și-l puse pe masă, apoi o prinse în brațe. Ea începu să tremure. Nu mai avea scăpare.

– În sfârșit... murmură el.

James o sărută cu pasiune, iar sărutul lor alunecă spre un tărâm periculos unde ea nu putea decât să-l urmeze.

Inima îi bătea atât de repede, încât simți cum amețește și abia realiză că James o luase în brațe și se îndrepta cu ea spre dormitorul lui.

Camera era luminată de o lampă care arunca o lumină caldă pe pereții îmbrăcați în panel de stejar. Patul imens domina încăperea. Era exact cum și-l imaginase.

James o așeză în mijlocul încăperii în picioare. Sandalele îi

alunecaseră pe undeva și fu nevoită să se ridice pe vârfuri, când James o sărută din nou.

Încet, el îi desfăcu fermoarul rochiei. Se înfioră simțind cum rochia de mătase îi alunecă de pe trup. O lăsă să cadă pe podea apoi o ridică și o aruncă pe un scaun și rămase cu ochii în jos.

Îmbrăcase cea mai fină lenjerie pe care și-o permisese: mătase franțuzească ivoar, cu garnitură de dantelă și optase pentru portjartier în loc de dresuri.

James veni încet spre ea. Întinse mâinile spre ea și-i îndepărtă încet de pe umăr bretelele. Alunecară și acestea pe podea lăsând-o goală, doar cu portjartierul și ciorapii de mătase. Îl auzi cum trage aer în piept, de parcă ar fi vrut să exclame încântat de ceea ce vedea și-l privi pe sub gene.

– Chiar este prima dată? o întrebă el cu blândețe.

Ea încuviință, incapabilă să scoată o vorbă.

– Nu-ți face probleme, murmură el, va fi totul bine.

James o luă în brațe și o purtă spre pat. Ea îl prinse după gât cu brațele tremurând, când îi simți atingerea.

James începu s-o mângâie încet, savurând fiecare curbă a trupului ei, iar ea se întinse languros ca o pisică așteptând mângâierile.

Cassy simți gelozie față de toate femeile care existaseră înainte în viața lui, dar și pentru cele care vor urma.

Mângâierile lui James erau ușoare, abia o atingea.

Ea își lăsă capul pe spate de parcă ar fi avut nevoie de aer.

Instinctiv începu să-și dorească să-i simtă trupul lipit de al ei și încercă să-i scoată cămașa. El începu să râdă de nerăbdarea ei și ridicându-se își scoase repede hainele.

Cassy simți că dintr-o dată plutește într-o lume de basm, necunoscută ei până atunci, unde senzațiile predominau. I se părea că plutește pe un nor moale sau că a ajuns într-un tărâm misterios.

Trupul ei se supuse cu totul dorințelor lui James.

După ce făcură dragoste, îl ținu strâns la piept, mângâindu-l, fixând tăblia sculptată a patului, dorindu-și să nu plece niciodată din acest loc.

Capitolul 8

– Nu crezi că este cazul să ne trezim?

James se întinse leneș, ca o pisică.

– Nu, ar trebui?

– Cred că da. Este trecut de nouă. Nu spuneai că ai un vast imperiu internațional de condus?

– Se poate descurca și singur... o vreme, spuse el la fel de leneș. O să te țin și pe tine în pat, știu cum.

Cassy începu să râdă.

– Mi-ai dovedit-o, îi spuse, apoi amintindu-și cele petrecute cu o seară în urmă, roși.

James o strânse din nou în brațe.

– Și ți-o voi dovedi din nou.

Dar ridicând ochii spre ceas, exclamă:

– Ei bine, bănuiesc că trebuie să mă ridic, am treburi

urgente.

După ce o privi lung și o sărută, adăugă:

– Am putea merge la plimbare, după ce dau câteva telefoane.

– Ar fi grozav! spuse Cassy bucuroasă.

– După-masă, da? Cu aceste cuvinte, James dispăru în baie.

Ea rămase în pat cu ochii închiși. Indiferent cum își imaginase că va fi această primă noapte cu el, realitatea întrecuse orice așteptare. Se întinse fericită amintindu-și scenele cele mai fierbinți. Fusese o noapte teribilă, râsese, se abandonase pasiunii. De mai multe ori voise să-i declare dragostea ei, dar de fiecare dată se controlase. El nu avea cum s-o creadă și n-ar fi suportat un răspuns cinic din partea lui.

Deschise ochii din nou și privi în jur. Pe masă erau resturile micului dejun, adus cu o oră în urmă de valet. Acesta părea că tratează prezența ei ca pe ceva normal și nu putu să nu se întrebe cât de des îi servise micul dejun în pat lui James și iubitei lui, indiferent care.

Trebuia să se scoale, nu pentru că se grăbea în mod special, căci nu avea nimic de făcut până la prânz. Era ceva neobișnuit pentru ea, nu avea nimic de făcut în această casă, pentru că nu era casa ei. Iar James era ocupat, așa că ea...

Se putea duce la bunicul. Se ridică îmbrăcând halatul lui James și-și ridică în treacăt hainele de unde le aruncase noaptea trecută. Apoi intră în camera ei.

I se părea ciudat s-o numească astfel, pentru că nu avea nimic al ei. Toate hainele îi fuseseră aranjate cu grijă pe umerașe. Era ca la hotel. La un hotel de lux. Ca și camera lui James și aceasta dădea spre lac. Mobilierul era Regency, tapetul în nuanțe de crem-pal cu draperii de culoarea alunei. Mobila era sculptată. Oare cine o alesese? Una din predecesoarele ei?

Nu știa prea multe despre viața amoroasă a lui James. Auzise menționându-se nume de-a lungul timpului, dar pe atunci nu însemnaseră nimic pentru ea. Își aminti seara primei petreceri. Fuseseră multe femei frumoase atunci, oricare din ele putea fi o fostă.... Iar acele tinere cu care fusese la restaurant, oare cine erau?

Apoi scutură impacientată din cap și intră în baie. Era o prostie să se gândească la celelalte, asta nu făcea decât să-i amărască sufletul. Era mai bine să trăiască prezentul.

Când vru să intre în cadă, auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse impacientată.

Ușa se deschise și zări chipul unei foste prietene din copilărie.

– Carol! exclamă Cassy fericită. Ce faci aici?

Fata zâmbi.

– Aici lucrez.

– Oh! Cassy ezită, roșind. Tu mi-ai așezat lucrurile în dulap?

– Da, miss.

Cassy era foarte stânjenită.

– Pentru Dumnzezeu, Carol, nu-mi spune miss. Îți mai amintești când ne jucam la izvor, iar Janet Wilson și-a pierdut un pantof în noroi?

– Da, miss.

– Ce... ce face Janet acum?

– Este măritată, miss.

– O, grozav! Și tu?

– Sunt doar logodită, miss.

– Cu cine? Îl cunosc?

– Nu, miss, nu este de pe aici. Dar acum, vă rog să-mi spuneți ce doriți. Eu servesc toate doamnele care folosesc această cameră.

– O, înțeleg, zise Cassy, roșind fără să vrea. Nu, nu am nevoie de nimic.

După plecarea lui Carol, Cassy realiză că nu se descurcase bine, situația fusese jenantă pentru amândouă. Ea nu era nici musafir, dar nici nu aparținea acestei case. Era doar una din"doamnele" care foloseau camera.

Lacrimi de umilință îi împânziră privirea. Experiența cu Carol se va repeta ori de câte ori se va întâlni cu cineva cunoscut. După ce lipsise o vreme din localitate, se întorsese ca să trăiască în păcat.

Dezbrăcă chimonoul și intră în apa caldă și înmiresmată. Viața va fi foarte ciudată pentru ea. Nu avea nimic de făcut și

nu putea sta să-și pilească unghiile toată ziua și să se întrebe ce rochie să îmbrace la cină. James îi spusese foarte clar că nu trebuie decât să arate bine. Dar ea nu putea duce o astfel de viață alături de el, chiar dacă îl iubea. Trebuia să-și găsească o slujbă.

După baie, se duse să-și viziteze bunicul folosind scurtătura, apoi cărarea prin spatele grădinii, pentru a evita să o întâlnească pe Fishy, care dezaproba cu îndârjire decizia ei de a deveni amanta lui James.

Jenkins începu să se plângă imediat de starea acoperișului care nefiind reparat de zeci de ani, avea infiltrații.

– Ce face bunicul? îl întrebă.

– Este cam deprimat, miss.

– Ce-ai făcut astăzi? o întrebă James la masă.

– Am fost la bunicul.

– Da? Ce face?

– Cam trist.

– De ce? A pierdut din nou la curse?

Cassy îi aruncă o privire rece.

– Bunicul nu mai pariază.

El pufni disprețuitor.

– Asta ar fi ceva!

– Bunicul are probleme cu acoperișul, cu toată casa, în general.

– Sunt conștient de asta, răspunse James, dar vinovat este

chiar el că n-a făcut reparații de atâta timp. Dar ți-am dat acea sumă de bani care poate acoperi multe cheltuieli. Și, de fapt, vei mai avea și banii tăi de cheltuială, știu că bunicul este dependent de tine.

Cassy nu regretă când James îi spuse că nu va putea s-o însoțească la acea plimbare promisă, pentru că aștepta un telefon din Spania.

– Sunt sigur că nu vei avea probleme cu iapa, pe care am cerut să ți-o pregătească. Doar ai fost în copilărie cea mai bună la echitație!

La început, căluțul, neobișnuit cu noul călăreț, dădu semne de neastâmpăr și de nesupunere, însă când se întoarseră, cele două se înțelegeau de minune.

– Cum a fost? o întrebă James, ajutând-o să coboare din șa.

– Grozav! exclamă Cassy.

– Asta este bine, pentru că eu trebuie să plec la Madrid.

– Mă poți lua cu tine?

– Nu merită, mă întorc mâine seară.

Cu acestea, James intră în casă unde se duse direct în camera sa, de unde plecă după jumătate de oră.

Cassy se simți din nou dezamăgită. Așa va fi viața ei, va fi anunțată că el pleca peste câteva minute și nu avea timp pentru ea? Dar ce obligații avea James față de ea? Era o simplă amantă!

Într-o stare de spirit pentru care nu putea fi invidiată, Cassy

începu să citească presa locală. Găsi diverse anunțuri de slujbe, dar niciunul potrivit pentru ea. James nu trebuia să afle că-și lua o slujbă ca să poată plăti datoriile bunicului și ale casei pe care o neglijase tot timpul.

Deodată, îi veni o idee grozavă și bătu fericită din palme. Găsise soluția de a continua munca începută la Rhoda, de a câștiga bani din comisioane și de a-și ajuta bunicul, fără știrea lui James. Se uită la ceas. La New York era ora patru. Întinse mâna spre telefon.

Rhoda se arătă deosebit de încântată s-o audă.

– Ce faci, draga mea? Te-ai săturat de stat acasă?

Cassy începu să râdă.

– Nu, Rhoda, dar am o propunere. Îți amintești că am discutat o dată că ar fi bine să ai un reprezentant în Europa? Ei bine, mă ofer!

– De ce nu m-am gândit la asta? exclamă Rhoda. Știu că este o piață dezvoltată a antichităților, iar în priceperea ta am încredere deplină. În privința transportului am putea folosi containere...Îți voi plăti comision pentru fiecare piesă achiziționată. O, era să uit, se cer tacâmuri vechi de argint stil georgian. Și aș mai vrea să-mi găsești o sursă de unde să pot achiziționa vinuri vechi.

Cassy era fericită.

– Rhoda, mă voi ocupa de toate acestea , dar mai ales de condițiile de livrare!

***

A doua zi, James sună să-i spună că nu putea să vină.

Cassy era dezamăgită, mai ales pentru că nu-și închipuia că-i va simți lipsa atât de mult, după o singură noapte. Dar trebuia să se obișnuiască.

A doua zi, porni la ora șapte spre Wells, unde se organizau licitații. Acolo făcu achiziții valoroase printre care o masă de joc stil georgian, un ceainic Wheildon, o vază minunată realizată de Loetz, de care era sigură că-i va plăcea atât de mult Rhodei încât n-o va revinde.

Singura problemă era că va trebui să găsească un loc unde să depoziteze aceste lucruri minunate, pentru că nu le putea aduce la Bradley Park. În timp, poate va reuși să-l convingă pe James s-o lase să lucreze, dar deocamdată nu voia să riște o confruntare.

Nu le putea duce decât acasă la bunicul, așa că se duse direct acolo.

Dar când ajunse acolo, văzu mașina lui Michael Farrell. Ezită o clipă pentru că nu voia să dea ochii cu el. În cele din urmă intră, neavând altă soluție.

Michael ieși în întâmpinarea ei cu acel zâmbet nerușinat,

care ei îi displăcea atât.

– O, uite cine a apărut! Ce mai faci, draga mea? Cum îți merge?

– Foarte bine, mulțumesc. Cum te simți, bunicule?

– Bine, draga mea, îi spuse bunicul evitând s-o privească.

– Bunicule aș vrea să-mi păstrezi două cutii aici. Le voi lua peste câteva zile.

– Ia-l pe Jenkins să te ajute, spuse bunicul.

– O, dar o pot ajuta eu, se oferi Michael.

– Prefer să mă descurc singură, murmură Cassy ieșind.

Dar Michael veni după ea.

– Am auzit că te-ai mutat la James Clayton, îi spuse zâmbindu-i cu nerușinare. Ești conștientă cred, că nu se va însura cu tine. Multe femei frumoase au încercat să-l prindă în mrejele lor, dar se pare că a scăpat până acum.

– Nu mă aștept să se însoare cu mine, răspunse ea rece.

– Ei, atunci totul este bine, deși puteai să faci o afacere mai bună, dacă erai inteligentă. Așa, te-ai vândut prea ieftin. Cu toate astea, fiindu-mi clar că nu vei sta prea mult timp cu el, propunerea mea rămâne valabilă. Sunt gata să trec cu vederea că voi cumpăra ceva ce a trecut prin alte mâini…

Cassy ripostă indignată :

– Uite ce este, domnule Farrell. Ești cel mai mare nemernic pe care l-am cunoscut vreodată. Nu m-aș mărita cu un astfel de om nici dacă ai rămâne singurul bărbat din lume! Ai înțeles

acum?

– Foarte clar, miss Durward, îi spuse amenințător. Dar vei regreta aceste cuvinte. Promit că te voi face să le regreți!

Capitolul 9

Spre ușurarea Cassyei, Michael n-a rămas la masă. A mâncat singură cu bunicul, care era prea afectat de problemele sale ca să-i mai pese și de ale ei. Trebuia să se descurce singură. După-masă, a lăsat mașina lângă grajduri și a pornit adâncită în gânduri spre casa lui James. Nu-i va fi ușor să-și ascundă activitățile de James, pentru că el va dori să știe de ce pleca ea așa devreme de acasă. Trebuia să găsească o scuză.

– Cassy! Unde-ai fost?

Se opri vinovată, auzindu-l.

– O, am fost la bunicul, am luat masa împreună, răspunse ea repede.

– Ai fost cu mașina? Dar este atât de aproape!

– Nu, am trecut pe la bunicul pe drumul de întoarcere de la Bath.

– Ai cumpărat ceva?

Ea ridică din umeri.

– Nu, am fost doar prin magazine. Nu te așteptam astăzi, mi-ai spus că nu vii. Cassy încerca să pară ușor indiferentă, lucru imposibil însă pentru că inima îi bătea cu putere. Se datora felului în care o privea el.

– Am avut un motiv bun să mă grăbesc la întoarcere, îi spuse James privind-o cu admirație și cu dorință. Ți-am adus un dar.

– Adevărat?

– Doar n-ai crezut că te-am uitat? Întinde mâna!

Cassy făcu așa cum i se ceruse și James îi oferi un evantai antic de o frumusețe tulburătoare, care o făcu să exclame uimită. Era din fildeș, cu o lucrătură specială.

– Îți place?

– Desigur. E foarte frumos. Îți mulțumesc. Era uimită că James n-o uitase și că deși foarte ocupat nu uitase să-i aducă un dar.

– Mergem la plimbare după– amiază?

– Sigur, dacă dorești.

– În jumătate de oră?

Cassy urcă în camera ei, se schimbă în costumul de călărie, își ridică părul în vârful capului, după care mai privi o dată evantaiul. Zâmbi...

– Ești gata? auzi vocea lui James. Și el se schimbase cu

costumul de călărie în care arăta superb.

– Sunt gata, îi spuse.

James o luă după umeri cu afecțiune și se îndreptară spre grajduri.

Caii erau înșeuați, gata de drum. Era o vreme perfectă pentru călărie, pe cerul albastru nu se vedea niciun nor.

Cassy porni în fața lui James și nu se opri până nu ajunse în acel luminiș care-i plăcea atât de mult. Avea impresia că dacă întinde mâna, atinge cerul.

– Este cel mai înalt punct din lume, îi explică lui James.

– O, dar unde ai învățat tu geografie de ești atât de sigură? o necăji el.

Ea începu să râdă fericită. Acum parcă nu mai conta nimic – nu-i mai păsa dacă ceea ce făcea era bine sau rău, nu-i mai păsa de ce credea lumea despre ea. Nu-i mai păsa pe cine iubise James înaintea ei, sau pe cine va iubi în continuare. Era cu ea, asta conta.

– Să vedem cine ajunge mai repede pe platou, îl provocă ea.

Cei doi cai au alergat foarte aproape pe dealul înalt; inevitabil însă, James i-o luă înainte.

– Am câștigat, îi spuse când sosi și ea. Care este premiul meu?

– Ce ți-ai dori?

– Ce crezi că mi-aș putea dori? Am fost departe de tine

două zile. Vino încoace.

Cassy îl privi șocată.

– Nu aici...

– De ce nu?

– Și caii?

– Nu vor pleca nicăieri când au atâta iarbă în jur.

James o sărută cu pasiune. Cassy îl prinse cu brațele după gât, atârnându-se de gâtul lui de parcă ar fi fost în pericol să cadă. Inima îi bătea cu putere, trupul îi era ca o trestie în vânt, cuprins de dorință.

James îi luă mâna în palmele sale și se pierdură printre copaci. Ajunseră într-un loc în care iarba era înaltă, unde parfumul violetelor înmiresma aerul.

– Aici. Ce poate fi mai romantic?

Cassy se așeză pe un trunchi de copac.

– Lasă-ți părul liber, îi spuse James. E superb, spuse el când părul îi căzu liber pe umeri. Nu-l mai ridica, îmi place mai mult așa.

James îi desfăcu încet nasturii bluzei.

Inima lui Cassy era prea plină de dragoste pentru el și nu se mai putea abține:

– Te iubesc, James, murmură.

– Ești o mică ipocrită, îi spuse el cu oarecare amărăciune. A trebuit să spui asta ca să-ți ușurezi conștiința încărcată?

– O, James... te rog... am spus-o din inimă...

– Scutește-mă de acte gen Sarah Bernhardt, nu mă poți impresiona. Inima ta este de vânzare oricui plătește prețul cerut de tine.

James îi strivi buzele cu un sărut, iar lacrimile ei îi udară fața. Cu nerăbdare el îi scoase bluza și o lăsă alături pe pământ, iar sărutările lui îi arseră tot trupul. Trupul ei îi răspundea, dar mintea îi era sfâșiată de disperare și nu se putea opri din plâns.

James o prinse de umeri.

– La naiba! Oprește-te!

Cassy nu-și putea controla lacrimile.

– Îmi pare rău, nu mă pot abține.

Cassy clipi des și se forță să privească în ochii aceia care păreau atât de duri.

– Te iubesc cu adevărat. Știu că tu nu mă iubești și nici nu mă așteptam s-o faci, după ce...după felul în care m-am purtat. Ai toate motivele să crezi că sunt doar o interesată...

– Da, așa cred. Dar asta nu mă ajută cu nimic.

După ce făcură dragoste, James continuă s-o privească lung. Cassy ar fi făcut orice ca el să spună ceva.

– Știi că ai împrumutat aerul acelei mici figurine de Sevres? murmură el. Ești o imitație sau ...

Ea nu putea răspunde. Nu uita felul în care insistase că nu se va lăsa adăugată la bogata lui colecție.

James o ajută să se ridice din iarbă.

– Este mai bine să plecăm spuse el, altfel nu vom mai găsi

caii și va trebui să ne întoarcem pe jos. Ai iarbă pe tot spatele, adăugă el. Știi, Cassy, aș putea scrie o carte cu ceea ce aș vrea să fac cu tine, dar nu s-ar putea publica niciodată, cuvintele ar arde paginile.

***

Au petrecut trei zile împreună, înainte ca altă călătorie de afaceri să-l ducă pe James în Japonia. În prima zi după plecarea lui, Cassy se simți cam abătută, umblă fără rost prin casă. Nu voia să se ducă nici măcar la bunicul ei.

Dar dimineața următoare, conștientă că trebuia să iasă din starea aceea luă ziarul local și începu să caute anunțuri de licitații din zonă.

Era încă o zi minunată de primăvară, iar ea se afla într-un salon mic, cu ușile larg deschise. Câinii stăteau la picioarele ei. Undeva la etaj se auzea bâzâitul aspiratorului cu care doamna Hummer aspira covoarele.

Deodată, unul din câini își ciuli atent urechile, semn că se apropia cineva. Ridicându-și privirea, Cassy exclamă bucuroasă văzându-și bunicul, care apăruse pe terasă.

– Bunicule! N-ar fi trebuit să urci dealul ăsta!

Se grăbi să-l ajute să se așeze într-un fotoliu.

– O să-mi revin imediat, zise bunicul. Am vrut să mai ies puțin din casa mea atât de plină de zgomot și de praf. Am suportat cu stoicism toată săptămâna, acum mi-au cedat nervii.

Cassy începu să râdă.

– Bunicule, riscai să te electrocutezi când aprindeai lumina! Vrei un pahar de brandy?

– Am crezut că n-o să mi-l oferi, glumi bunicul. Apoi privi în jur. Așadar asta a făcut rafinatul sir James din casa mea. E bine totuși că n-a fost transformată în vreo școală pentru delincvenți sau în grajduri. Văd că a păstrat ceasul meu cel vechi. Bunicul se ridică apropiindu-se de locul unde se afla ceasul. Știi că această pendulă a fost achiziționată de cel de-al doilea viconte în 1705? O, dar văd că are și tablouri originale aici. Nu-i este frică de hoți?

– Are un sistem de siguranță destul de performant.

– Asta este ca și cum ai trăi în bolta unei bănci.

Cassy îl privi lung.

– Nici nu se simte, bunicule. Îi arătă firul care ducea spre fereastră. Dacă n-ar fi fost deconectat când ai intrat, poliția ar fi fost aici în câteva clipe.

– Ei, zise bunicul oftând, ai de gând să te măriți cu el sau nu?

Cassy roși.

– Ei bine... nu știu încă...

– Eu te-am lăsat să vii aici, dar cred că este momentul să am

o discuție cu acest sir James al tău, să aflu care-i sunt intențiile.

Cassy se gândi că James n-ar accepta ca bunicul să-i facă morală, iar ultimul lucru pe care și-l dorea, era o discuție între cei doi.

***

James se întoarse din Japonia cu un mic dar pentru ea, o cutie de jad. Cassy acceptă darul cu sentimente amestecate; oare credea că dacă îi aduce daruri de peste tot, va fi mulțumită să rămână acasă?

– E foarte frumoasă, mulțumesc. Cu toate astea... mă plictisesc aici. James nu pot sta aici să aștept să te întorci.

– Te-ai plictisit, așadar? Ei bine, săptămâna viitoare merg la Londra, așa că te pot lua cu mine.

Cumva James schimbă subiectul, apoi găsi scuze să nu-l mai reia. Pentru ea era foarte ușor să trăiască doar pentru prezent, să uite cum începuse povestea lor și problemele pe care inevitabil le va aduce. Nici măcar nu mai încercă să-i spună că-l iubește.

Când ajunseră la Londra, Cassy rămase să despacheteze, iar James se duse să cineze cu niște parteneri de afaceri, promițându-i că va veni la ora șase. Dar nu se întâmplă așa. Pe

la șapte și jumătate, Cassy începu să străbată nervoasă apartamentul cu pași mari. James sună abia la ora opt, cerându-și scuze pentru întârziere, promițându-i că a doua zi vor cina doar ei doi, la lumina lumânărilor.

– Pentru asta am venit cu tine la Londra, James, nu pentru plimbări prin magazine și cumpărături.

– O cină romantică? întrebă el. Cât de romantică?

– Ți-am mai spus, James. Te iubesc. Știu că nu mă crezi, după ce ți-am cerut acei bani. Dar trebuia să-i am. Bunicul îi era dator lui Michael Farrell, care îl amenința. Și mai era problema cu casa din care tu voiai să-l evacuezi.

– O, încetează! protestă James. Nu l-aș fi evacuat. Nici măcar n-am știut că se află într-o asemenea situație. Am zeci de proprietăți, nu știu ce se întâmplă cu fiecare. Oricum, nu l-aș fi evacuat.

Cassy ezită.

– N-ai fi făcut-o?

– Presupun că bunicul tău ți-a spus numai lucruri rele despre mine. A răspândit ideea că bunicul meu l-a păcălit cu niște bani. Din fericire, nu l-a crezut nimeni.

– Eu l-am crezut, se confesă Cassy.

– Am crezut că ai mai multă minte!

– La zece ani, nu aveam, am crescut cu poveștile bunicului, ce-ai fi vrut să cred? Oricum, bunicul m-a crescut. El este familia mea.

– Bine, o să discutăm în continuare când ajung acasă.

După o oră, Cassy auzi cheia în broască. Alergă în hol să-l întâmpine.

– Bună seara, Cassy.

– Ce s-a întâmplat?

– Împachetează repede, plecăm la Somerset. Casa a fost prădată.

Bradley Park?

– Exact. Trebuie să plecăm în câteva minute.

Capitolul 10

Valetul Coleman îi aștepta îngrijorat în hol.

– O, sir James, bine că ați venit!

– Au furat multe?

Omul scutură din cap.

– Nu, știau ce caută. Au luat piese valoroase, pendula din salon...

James se încruntă.

– Pendula? Dar cum au putut s-o transporte?

– Cu o camionetă. Poliția a găsit urme de roți la poarta cealaltă.

– Inspectorul unde este?

– Aici, sir James.

– Cum au pătruns hoții?

– Au forțat ușa de la verandă.

– Și alarma? Sau câinii?

Inspectorul zâmbi ciudat.

– Tocmai de aceea credem că a fost aranjat din interior. Câinii n-au lătrat, alarma era dezactivată. Probabil a fost cineva care cunoștea locul.

Cassy avu o strângere de inimă. Doar bunicul fusese aici în vizită, dar bunicul n-ar face așa ceva!

Desigur era ridicol să-l suspecteze tocmai pe el!

După ce îl chestionă pe James în privința servitorilor, inspectorul îl privi lung pe James:

– Și tânăra doamnă?

Cassy clipi des, surprinsă.

– Miss Durward locuiește aici de câteva zile.

– Miss Durward? Desigur, este nepoata vicontelui Bradley!

După plecarea inspectorului, James îi spuse:

– Iar acum, aș vrea să-mi spui adevărul, Cassy.

Ea îl privi uluită.

– Ce știi despre toate astea?

– Nu mai mult decât știi tu. Doar nu-ți închipui că am avut vreun amestec în asta!

– Așa este?

– Știi bine că nu! Dar cum îndrăznești să mă acuzi? Știi foarte bine că am fost cu tine la Londra!

– Un alibi perfect!

Cassy se ridică.

– Unde te duci?

– Să împachetez! Nu mai stau niciun minut în casa asta!

– Ba vei sta până voi spune eu că poți să pleci.

– Nu mă poți ține prizonieră aici!

– Ai o alternativă? Pentru tine, dar și pentru bunicul tău?î

Cassy îl privi surprinsă.

– N-ai îndrăzni!

– Asta a fost parte din contractul nostru. Am convenit că poate rămâne acolo pe durata legăturii noastre.

– Dar seara trecută ai spus că nu l-ai evacua.

– Regulile s-au schimbat acum.

Cassy tremura de furie.

– Dacă te gândești că eu am furat, cum vrei să mă mai ții aici în casă?

– Pentru că nu vreau să te las să pleci, astfel omorând două vrăbii cu o singură piatră, zise el ironic, ca de obicei.

– Te urăsc, șopti Cassy.

– Du-te la culcare.

Cassy făcu așa cum i se spusese, mergând ca un automat spre camera ei. Își simțea inima foarte grea. Dacă James venea în camera ei...

Dar el nu veni nici în noaptea aceea, nici în cele care au urmat. În timpul zilei, James o trata politicos dar distant, fără nicio referire la furt. Într-una din zile, după ce îi telefonă Rhodei să-i spună ce conținea ultima livrare, James intră în

încăpere zâmbind.

– Vreau să-ți vorbesc, îi spuse el brusc.

Inima ei începu să bată tare. Trecuseră două săptămâni de la furt.

James scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o întinse. Cassy o luă privind-o curioasă. Era o copie a conosamentului semnat de ea când îi trimisese antichitățile Rhodei.

– Ei bine?

– Trebuie să-ți cer permisiunea pentru tot ce fac?

– Asta depinde de ceea ce faci. Ce ai trimis?

– Este menționat aici: antichități.

– Asta pot să văd și singur. Dar de asta ce spui? Era o copie a unei vânzări a unei pendule manufacturată în 1705 de Tompion și Banger. Scrie aici clar că a fost în proprietatea vicontelui Bradley. Ce coincidență!

– De unde ai astea?

– Am angajat un detectiv.

Cassy se așeză în fotoliul din spatele ei.

– Crezi că eu am făcut asta, nu? Că am furat pendula?

– Cum poți explica aceste documente?

– Acesta era rolul detectivului pe care l-ai plătit, îl opri ea sec. Eu nu pot spune decât că am cumpărat antichitățile pentru Rhoda, cât ai fost plecat. I le-am trimis…

James se încruntă.

– Așadar, ai continuat să lucrezi pentru Rhoda?

– Da, spuse Cassy. Nu puteam sta degeaba, așa cum mi-ai cerut. Trebuia să fac ceva, așa că am aranjat cu Rhoda să lucrez sub comision.

James o privi lung.

– Și de ce nu mi-ai spus? Nu aș fi avut nimic împotrivă. Mă deranja doar să fi avut un serviciu obișnuit pentru că din cauza naturii muncii mele și a deselor mele deplasări, n-am fi putut avea o relație normală. Dar să te fi dus la licitații cât lipseam eu, nu era o problemă.

– De unde să fi știut? Doar te-ai comportat mereu ca țarul Rusiei, obișnuit să dea ordine. Iar amenințarea de a-mi vedea bunicul scos din casă îmi plana deasupra capului.

James ridică din nou prima hârtie pe care i-o arătase.

– Tot nu mi-ai spus cum explici asta.

Ea scutură din cap.

– Ți-am mai spus, nu știu nimic despre asta.

– Ai invitat pe cineva aici în lipsa mea?

Cassy roși.

– Păi… doar bunicul a venit o dată. Dar el niciodată n-ar….

– În ce încăpere a intrat?

– Doar în salonul mic, spuse ea cu jumătate de glas.

– A văzut pendula?

Cassy încuviință cam fără chef.

– Spunea că ar sta mai bine în seiful unei bănci.

– Și i-ai arătat cum funcționează sistemul de siguranță?

– Da.

– I-ai arătat și câinii?

– Da. Nu cumva crezi că…?

– Ba da, chiar cred. Cred că este timpul să am un schimb de cuvinte cu el.

– Nu, James te rog să te oprești! James nu te supăra pe el, este doar un bătrân…

– Nu sunt supărat, spuse el.

– James, te rog…. Dacă-l superi…

– Dacă-l supăr? James o luă de mână, o scoase pe ușa din spate și o urcă pe scări. Cassy apucă să vadă în treacăt două chipuri speriate în bucătărie. Bunicul ridică privirea uimit când ușa sufrageriei sale se deschise cam neceremonios. Privirea lui vinovată spulberă și ultima speranță a Cassyei că bunicul nu avea niciun amestec în acest furt. Dar cu toate acestea el încercă să braveze:

– Cărui fapt îi datorez această onoare?

Cassy se apropie cu blândețe de el.

– Bunicule, știi cumva de ce suntem aici?

– Nu, sigur că nu. Cum aș putea? protestă el indignat. Dar dacă tot ești aici, tinere, vreau să știu ce intenții ai cu nepoata mea!

– Bunicule, am venit cu o problemă gravă. Îți amintești când ai venit acasă la James, când ți-am vorbit despre sistemul de alarmă. Ai vorbit cu cineva despre asta?

Bunicul lăsă privirea în jos, vinovat:

– Îmi pare rău, fetițo, dar n-am putut face nimic. A fost Michael. Îi datoram bani.

– Bunicule, dar i-am înapoiat toți banii….

– Da, știu, însă… încă o dată n-am avut noroc și am continuat să joc…

Cassy se încruntă.

– Mi-a spus că nu mai trebuie să-i înapoiez banii, dacă fac ce spune el.

Cassy își simți ochii plini de lacrimi.

– O, bunicule…

– Știi, fetițo, cred că a făcut-o doar din răzbunare, că n-ai vrut să te măriți cu el. Nu are nevoie de bani.

– Unde este Farrell acum? întrebă James.

– A plecat în străinătate. Poliția îl urmrește pentru multe alte lucruri…Bătrânul tău bunic este doar un biet bătrăn prost, admise el cu vinovăție. Dar de data asta am învățat lecția.

– O, bunicule, ai mai spus-o de atâtea ori!

Văzând că James nu se mai afla în încăpere Cassy fugi după el.

– James, așteaptă-mă, te rog! James, îmi pare atât de rău! Nu mi-aș fi închipuit că bunicul poate face așa ceva… James, te rog nu-mi spune că totul s-a terminat…

– Să se termine? Nu! Doar știi că nu te pot acuza de nimic!

Nu-ți face probleme, iubito, nu mă voi duce la poliție. Nu au cum să-l mai prindă pe Farrell acum; cât despre bunicul tău, este doar un biet bătrân patetic. Îmi pare rău pentru el, nu reușește să scape de viciul cărților. Pe tine te-am judecat greșit, Cassy. Am crezut că și tu ești cartofoare, mai ales după ce te-am văzut cu Farrell. Chiar a vrut să se însoare cu tine?

– Da, a vrut, confirmă ea. James vrei să-ți fiu amantă în continuare?

– Nu. Vreau să fii soția mea. Da, știu că n-ar trebui să am încredere într-o Durward, dar te iubesc.

James o prinse în brațe, o sărută, iar ea îi răspunse din toată inima.

Sfârșit